

Cristina-Monica Moldoveanu

ÎNCORDARE

Diapazon imperfect

mai demult treceau prin mine anotimpuri de mătase,
pajiștea mănoasă înverzea sub cerul albastru;

mă regăseam încă în mine la mijlocul spațiului meu rupt
din timp, a culorilor văzute prin propriii mei ochii mei, la
mijlocul spectrului luminii, față în față cu lumea verde și
albastră prin convenție și îmi aminteam pentru prima oară
lucruri muritoare, precum cuvântul vorbit din aproape în
aproape, vocală care curge până la stăvilarul consoanei
sale;

toate fugeau de la mine precum lumina fuge când
întâlnește oglinda, precum păcatul atingerii fuge când e
sărutată crucea, precum apa fuge din locul unde cade o
piatră și numai timpul părea spirală învârtējind tot,

totul în afara sufletului prin care încă trecea cuvânt.

era o vreme când toate pulsau tare, gata să spargă
barierele, și apoi barierele erau ridicate tot mai aproape,
până când inima lupta tot mai greu, parcă îmi cădea în
palme, apoi iar se deschidea dansul ca un cerc

Acasă

era o țară frumoasă și tare era bine/ era aerul sfânt și
limpede de respirat peste râuri și ierburi/ din creștet până
în vale / încât vedeam clar toate silabele noastre pe buzele
voastre

mamă și tată/ cât de frumos colorată e harta mea/ oare așa
este lumea

nimeni nu mă auzea în timp ce tremuram fericită cu palma
mea de om/ călătoare peste palma voastră de pământ/
mamă și tată

cum pot eu plânge sau zâmbi când sunt încă un copil/
ochii mei nu sunt genune scâncetul meu nu este vioară / și
sunt foarte mulți bătrâni lângă sufletul meu ca o nuielușă
de alun

mă țin cu toții ca pe-un coș plin cu pâine în brațele femeii
rumene de soare cu priviri de ape/atâtea ape trecute și
viitoare

crești copilul meu de ce crești mă întrebau /de ce viața este
mereu greu de purtat mai departe/ tot ce îmi spuneți voi/
tot ce am învățat de la voi sunt mereu întrebări/ mamă și
tată/ de aceea este așa

creșteam mândră de noi toți/ respiram prin iarba de
dincolo de locul unde fug amintirile/ respiram la poala

pomilor cu rădăcini adânci/ trupul meu se așeza pe pământ
într-o rână/ inelele de creștere din oase și din pomi
începeau să se întărească/ și noi începeam să ne pierdem
unul de altul

tată și mamă

Maya

Doar unele fructe timpurii ies în lume din forma cuvintelor ca dintr-un corn al abundenței/ tu și cu mine știm aceasta/ tu fiindcă ești mereu cu mine și eu fiindcă am fost mereu ascultătoare și îmi plăcea rânduiala cuvintelor/ până când secera lunii începea să alunece pentru toamnă/ dincolo de iubire

Bătrânica mea din ceainicul care aburește precum lampa lui Aladin terminase de povestit / eu frunzăream acum cărți vechi demult uitate și plângeam pentru toți cei care le-au scris/ sau mă bucuram pentru cei care le-au citit

În spatele poveștilor era marea care arunca la mal scoici încă pline

Câteva nu erau deschise niciodată, oricâți scufundători treceau peste ele cu branhiile lor artificiale de îmbлъnzitori ai frumuseții

Învățam la școală cristalizarea la lecția de fizică și topeam sare de bucătărie/ apoi lăsam soluția să se evapore și priveam pietricelele strălucitoare cu ochii curați/ cât de trist și frumos era să creăm noi înșine lumina fără să știm

Am văzut un om care părea orb, dar vedea, și mi-era milă de el/ până și orbii își recapătă vederea câteodată spunea inima mea/

o inimă care începuse să se gândească pe sine albă

Iată artistul și moartea care își zâmbește sieși, mai
spuneam eu

Venus din Willendorf

Cu brațele încrucișate la spate și obrazul ostoit de lacrimi, ca într-un soften more la photoshop, ea tace în picioare. Ceasul electronic picură de pe masă, când mai tare, când mai încet, secundele, ca pe niște pui abia ieșiți din găoace.

Ea stă la pândă, vânează cu tot corpul fiecare sunet, de parcă inima ei trăiește în siguranță după legea mecanicii lui Newton, de parcă ea îmblânzește momentul pe limba ceasului și îl împinge ca pe o lopată în brutăria timpului civilizat de om, pe acest planetariu unde noi am îndrăznit să visăm mulți cerbi imperiali cu coarnele înstelate, lepădate pe pământ primăvara.

Dar ne-am gândit cu bună cuviință să le dăm tuturor nume de legendă, până când mai avem nume, fiindcă numele date de noi se nasc la fel de greu ca stelele.

Pe măsură ce ea se odihnește, tăcerea se propagă împrejur. Ea, dacă stă pe loc, de fapt merge înainte. În orice direcție. Este atâta seninătate, încât nici orb cu orb nu se mai poate certa, zâmbetele viitoarelor mame capătă catifelare, orchestrele cântă perfect armonii niciodată dirijate, părul fecioarelor este blând și netezit, nivelul apelor se ridică.

Deodată, din aer, va crește un zid în fața ei, și ea tot cu brațele la spate.

Noaptea în care am vindecat luna de pe cer

trează la patru dimineța, februarie în a patra săptămână,
luna în ultimul ei pătrar, femeia cu viață de mai mult de
patru decenii

cu dezgustul de a citi un roman, rău ca toate romanele la
ora aceasta a dimineții, cu aceleași ape tulburi
hiperrealiste pentru ea,

răul necesar, fiindcă mereu rămâne instinctul vital, fiindcă
supraviețuirea nu e logică pentru muritorii de rând,
precum acest gen de femeie

cu bagaj de cuvinte și amintiri, cu astenia de a-și căra
trecutul între noapte și zi, femeia singură care execută
mișcări de extensie a brațelor pentru a diminua
disconfortul,

privește pe fereastra cu sticlă, gândește ce minunat că are
curent electric în casă și pat în care să doarmă, își
amintește lespeda de mormânt din fața capelei din
cartierul ei și inscripția *nihil sine deo* lângă vulturii aurii,
străjeri pe poarta cu lacăt și drugii de oțel,

simte temperatura cum va crește peste 10 grade Celsius în
acest februarie și ea stând la fereastră o doare că luna,
această împărăteasă coborând dintr-o icoană,

abia se vede, Dumnezeule, un abur ca de moarte o

înfășoară, dar nu e haloul ei, ea abia dacă mai strălucește pe cerul senin și mijlocul ei e rupt ca fibulele antice descoperite de arheologi, ca o fractură de os subțire privită la radiografie,

și, veghind-o, ea strălucește mai tare și urcă din hăul ei de dedesubt, tot mai calmă și frumoasă, fără pată,

cu stelele picotind înspre zori, și apoi iată-l, el izbucnește din nou, soarele orb, cerc de foc în care au murit din nou toate stelele, și împrejur cerul care se înfierbântă mai mult decât spera ea acum

Lumea care am fost

Și iată cum trăim: ne pune Dumnezeu mâna în cap.
Ne face calzi și buni, ca să împărțim cu alții zborul
și mersul pe ape,
să hrănim veacurile ce vor veni
prin dicționarele îngropate în noi.

De ce această ceașcă de cafea își amintește de mine și
are același clinchet chiar și după ce l-am uitat?
Dar trunchiul gros al stejarului de lângă drum,
de ce mă cunoaște?
Dar Mona Lisa și coloana infinitului a lui Brâncuși?
Și stelele, Doamne, până când își vor aminti de mine?

Lumea întreagă ne trăiește viața, la fel cum arheologii
ating și numesc obiectele din morminte străvechi,
iar noi ne strecurăm moi și calzi
printre cele vii și cele moarte
care se țin scai de inima noastră.

Răstimp învățăm să ne scriem numele în palmă
ca să îl ținem minte și să îl înțelegem,
învățăm rădăcinile de leac, noi, cei care am plecat
dintr-o singură rădăcină.

Răstimp focul din noi înșine fuge zilnic de noi,
precum lumina fuge de la soare...
departe prin sângele nostru către lume,
trecând prin piele și oase și carne,
naște pui vii și calzi, așa cum Dumnezeu a vrut.
Trăiește-mă și pe mine, Doamne.

Cartea zidăresei tinere

Ea, cu părul și unghiile ei de fecioară,
albăstrea cerul verii în amiaza mare,
limpezea cântecul Niagarei
și rotunjea coaja pâinii.
Era curată ca ploaia în deșert.
Dar iubea, iubea un bărbat de parcă el
ar fi fost Dumnezeu.
Fiindcă de fapt el nu exista.

Vezi, copilul meu, departe e o casă mică și albă,
numai atât am putut
să ridic pe locul iubirii noastre
după ce tatăl tău a plecat.

Sfântă este amintirea ta mamă,
precum ridicarea unei catedrale:
e nevoie de secole până când vor sufla
vânturile umezi
toate luminile de pădăii dinăuntru,
de pe bolta sufletului.

În rest doar răni uscate în locul ruinelor
din târgul vechi al orașului,
fundații de biserici temporare
săpate în ceea ce nu mai ținem minte.

Staționare

Îmi amintesc aieva cum eram îndrăgostită de un bărbat dintr-o sală de așteptare, unde au curs multe întâmplări nevăzute între noi și vreo cinci anotimpuri.

trenul accelerat numărul... cu plecare din...

El își așeza pe bancă hainele lui de ploaie lipite de ale mele, își agăța lodenul albastru în cuier peste pardesiul meu maro, mă privea secunde întregi prin miezul pupilei, cădea în mine pe acolo cu inima lui coțuroasă și eu simțeam cum cresc iar bobocii de iasomie.

va avea întârziere 119 minute...va sosi la linia...

Ceea ce a fost interesant și incredibil era că tot ce fusese gri în lume începuse să fie moale și mai puțin cenușiu. Simțeam cum respirația mea ca fluturile afâna penele porumbeilor și netezea norii de furtună; îmi găseam mai întâi sufletul, și apoi genele tremurând, între pieptul și aripa deschisă a păsării, ori exact pe marginea craterului săpat de soare în nori atunci când ploua cu soare. Simțeam cu podul palmei ceva blând și bun orice aș fi atins, precum cântecul de leagăn cu voce joasă și caldă, pe care pruncul îl pipăie mai mult decât îl aude.

Trupul meu era o salcă foșnind bănuții ei de argint, prindea la copcă soarele când răsărea agățat de vâlul norilor, îl trăgea cu putere sus pe cer, somnoros și obosit, din hora stelelor care mă răvășise și pe mine, prea tânără pentru ochii puternici ai bărbatului, eram și eu ștearsă ușor

cu guma de același creion gri care mă desenase, și la fel porumbeii, norii și fumul. Trupul meu era mai puternic decât mine, știa exact pe unde să meargă ca să afle florile albe și curate, umbrind ușor zidurile.

cu vagonul restaurant în spatele locomotivei...

După doi ani drumul mi s-a schimbat și de atunci a fost interzis să port ceas de mână, timpul meu a devenit bun public măsurat la ceasul din sala de așteptare de la subsolul gării, unde mirosea a hamburgeri și teancuri de ziare necitite. Eu nu mai știam cât e ora.

trenul va staționa 20 de minute...

Ore și hore

Un lan plin de maci roșii foc pe țarina omului fără noroc.
Ne pocăim în numele iubirii, ne închinăm până la pământ,
precum liliacul înflorit în miez de iarnă, încât nu se știe ce
e zăpadă și ce e floare și fiecare clipă e atât de importantă
încât ceasurile noastre de mână o iau razna.

*Ascunsă sub tâmpla mea trează o singură stea mai
veghează.*

Și Dumnezeu ne apleacă tuturor capetele, așa cum se
apleacă floarea-soarelui când miezul ei se întunecă. Ne
îmbunează albăstrind cerul din ochii pruncilor.

*Sub cerul pustiu de chipuri lumești păianjenii țes povești
îngerești.*

Ploaie de toamnă, ropot și clopot, parfum de prună vânăată
adus de vânt. Lumea se desprinde cu totul de noi, precum
nisipul uscat cade de pe trup la marginea mării. Cercul
lunii alunecă printre cețuri, din vis în vis.

*Prin sfânta treime a veacului meu doar ochiului orb îi
spun Dumnezeu.*

Dormim. Numai când focul picotește răsare grâul.

Scrisoare pentru drumețul de la miazăzi

Dragul meu, iubirea ta mi-a frăgezit mijlocul așa cum vinul vechi pătrunde încet în lemnul butoaielor, așa cum parfumul murei sălbatice intră în palmă, așa cum apa de la moară tocește roata. Trei anotimpuri azi. Tu râzi.

Și plouă, puii de pisică stau pitiți sub ștreășină, lăptăreasa și-a acoperit vedrele cu folii mari, eu stau ghem sub pătura din căruță de parcă aș fi din nou copil, așteptând să se coacă cireșele, tu îmi spui ceva și eu nu te aud.

Este ceva în mâna mea de la piept. Să fie o floare sau o inimă e totuna, că parcă nu mai țin minte ce era, ce dacă se ofilește. Cât timp același soare se joacă cu amândoi, doar ochii tăi sclipesc și buzele tale freamătă, eu am uitat să vorbesc.

Eu sunt valul, tu ești vântul. Tu nu mă poți cuprinde, eu plâng odihna dinainte de a te întâlni. Eu sunt în fiecare nor, tu mă spulberi către pământ. Suntem atât de singuri când ne gândim unul la celălalt. Trei anotimpuri azi. Poate doar oarbă te voi ști.

Cu bine.

Zâna de porțelan

tulpanele cu damf de naftalină care închipuiau jupe fru-fru pe elastic, roz de vișină putredă ca de pe vremea coanei Chirița, cu dantelă neagră ca într-o vitrină, ori gri cu brizbrizuri albe, cădeau pe mine ca rochiile unei zâne cu trenă și decolteu, fiindcă nu oboseam până ce nu le încercam în oglindă pe toate cele din dulapul bunicii, asemenea cupelor moi ale bujorilor din grădină, pe care îi tăiam cu tijă lungă și îi scuturam de furnici.

cocoșatul de la Notre Dame și ochii violet ai lui Liz Taylor, profilul Gretei Grabo și ploaia molcom aburind geamul, televizorul alb-negru cu purici și pisici aristocrate, timpul necopt când simțirea nu se putea rupe de rațiune și învățam în fiecare săptămână alte două cântece de la cenaclul Flacăra pe dinafară, când așteptam să încolțească în mine dorul de ploaie mare și purtam balonzaidul primit în dar cu doi ani înainte, scurt și strâns tare la mijloc cu cordon și fundă, în fața oglinzii infidele.

acea inimă largă de mamă, dăruindu-ne cu tot pieptul ei soarele proaspăt în zori, bătrâna care ne lasă să bântuim printre lucruri care ne recheamă din sertare vechi, lucruri care ne momesc că vor să fie ale noastre, să le atingem sau să le mirosim printre flori nemuritoare, și noi, cei care știm că vor fi și alții după noi la fel, cei care cunoaștem prețul frumuseții, ascultăm Carmina Burana și credem că trăim o viață întreagă fiindcă *fortuna imperatrix mundi est*.

Inuendo 40

în geam 40 de flori de gheață și una de flacăra, albastrele palate ale fecioarei Geraldine, pielea de caramel a zânei Vespera, 40 de iepe sure și un armăsar murg înstelat, coamele cailor galopând înspumați pe țărnul mării, grădina elizee cu meri Ionagold în pârg și pletele negru-violet ale copilei Dariana,

în vis 40 de ani în deșert și un an în Tierra del Fuego, pașii desculți domoli în ploaia de seară, imbroglgio de flori de câmp intricate în glazura coșului de porțelan, gestul dificil de a ține mâinile împreunate la spate după 40 de ani de la școala primară, clipocitul valurilor peste acordurile harpei dintr-un disc de vinil vechi pe balconul alb acoperit de tamarinzi, domnișoara Eulalia cântând despre vița ruginită toamna,

în carte 40 de poeme triste și unul anost emoțional, anii și doamna Dalloway, prăjitura Amarige și nușoara pisată în mojar, zahărul candel și halvița caldă încă, 40 de prințese fără nume și regina Fariza a amazoanelor cu arcul sprâncenelor adumbrind ambra privirii încercănite și podul dintre frunțile adormite a doi îndrăgostiți

Întâlnire

Am îmbătrânit o groază de nopți.
Poate că ieri a murit cineva în mine.
Se făcea că era vadul nopții rece și tăios și o umbră
îmi cerea adăpost. Era mare și tristă mirarea,
era fără rost întrebarea.

Eram în ipostaza de om de mijloc și îmi iubeam coborârea
printre ropote, printre clopote de note.
Ale vieții, ale sorții.
Cu o ușoară reverență în surâs pentru toate câte sunt,
mă aplecam în fața umbrelor, chiar dacă păreau amare.

Printre flăcările care au apus era și podul
din lumea mea de sus.
Un licăr, o chemare.
De taină pentru mine, de-nțeles pentru apa cea mare.
Acolo unde nu o pot atinge, lumina dansează,
pe tavanul scund,
gingașă, subțire, ca amintirea unei idei.

Calendar

Către asfințit cerul topise norii viorii,
iar luna era ca o urmă
ușoară, lăsată de arătătorul pătat cu zahăr al unui copil.
Drept în fața ochilor mei acel mic zeu se juca
și încropea miracole
între anotimpuri, unde caldul se unește cu recele

Oare din ce foc și din ce gheață
m-a izbit Domnul la mijloc
și pe mine,
să apar albă cu doi ochi negri tăciune
care râdeau după lovitură
în lumea luminându-se pe sine?

De copilă dorm la marginea drumului mare,
cobor fruntea și mă doare când visez că mâine răsăritul
va fi întârziat cinci secunde de moartea altei stele.
Nu e nimic nou, anii sunt mășurați
și după trupul copacilor.

Măceșele

pe când era măceșul în floare, cu glezne subțiri
alergam căutându-te
și pașii mei vălureau pământul moale, tu erai ascuns
într-o zare mai albă, mai înaltă, unde ninsoarea strălucea
și vorbele mureau neuzite

la început toate erau la fel -
zboruri, tristețe, lumină,
doar sorii se schimbau, se nășteau alții
din miazănoaptea lumii,
doar oamenii triști erau altfel și păsările învățau altă limbă

da, toate se rupeau în două, în patru, în opt,
ca merele necoapte
silabele curgeau înapoi de la coada cuvintelor
ca atunci când strigi într-o prăpastie,
numai mama era tot mama și tata era tot tata -
oare cine a inventat istoria, spuneam eu,
și dacă ne-am născut
în veacul acesta
oare cum de s-a rupt viața de moarte ?

și poate că te voi mai căuta
acolo unde cerul tescuiește pământul și apa iese,
târziu și fără geamăt în ochii căprioarelor -
până când bruma va fura mireasma frunzelor,
până când din pumnii tăi vor crește stejarii

Adiere

Așa precum ai lua amprenta unei măști mortuare,
întru nemurire,
cerul primăverii iubește femeia
și îi copiază trupul în mulaje:
din ochi cresc ouă în lăuntruț păsărilor,
din unghii ies la lumină petale,
din degete penele aripilor,
din păr toată suflarea ierbii de pe miriște.

În interiorul femeii lucrurile sunt calde și,
prin nări și sâni, ea transpiră nuanțe de verde fraged;
în lumea ei luna învoburează apa sângelui ei,
și moare odată cu marea care vine înapoi în estuar,
fiindcă trebuie să plouă din când în când.
În lumea aceasta mică a pământului învelit de pielea ei.

Cu mâna dreaptă ea deschide ecluzele
și cu stânga vindecă de frig
straturile de trandafiri din lumea întreagă.
Pentru bărbat, ea culege izmă sălbatică și indrușaim,
să poată intra amândoi mirosind frumos
în locul de unde începe cântecul.

Iar eu, cu inima mea de femeie, sunt copia altor primăveri,
coapsă după coapsă, umăr după umăr.

Rachmaninov - Vocaliză

după ce soarele care murise din nou, în astă dimineață
însângerată se ridica frumos și limpede la față

ispită să privesc această frunză prinsă de firul paingului,
singura frunză pierdută, încremenită într-un susur ruginiu,
torsionată, făcută sul, pradă unui tril de piruete în vânt,
acest vânt cu lumea întregă rotocol de praf între zimții
acestei frunze, casa și mormântul paingului întârziat de
blândețea toamnei

această lume care m-a îmbătrânit ușor

și când mireasma reintră în pământ, pe poteca bătătorită și
netedă, odată cu ropotul mărunț și proaspăt al ploii cu
mireasmă de brazi bătrâni, ca niște mume îmbrobodite,
mireasmă de mere calde și rumene foarte, mireasmă de vie
părăsită, grea de struguri pe jumătate copti, mireasmă
dulceagă și amară de busuioc de sub portița udă a grădinii

acea muzică deschisă chemărilor mele, mare cu valuri care
încă n-au răsărit, lumină de lună și oftat, clipită verde de
septembrie

din piatră în piatră treptele cele mari la asfințit

Pe lângă colțul ochilor

ea învață ce înseamnă să uiți, ce înseamnă să cedezi fiecare vis pentru ca alte zboruri să fie posibile, și pe folii de staniol copiii zgârie linii, cercuri și avioane, poate că ei cred că ochiul ei este din ciocolată și marțipan, din moment ce nu îl pot vedea, fiindcă pentru copii lumea este încă obiectul dulce, împachetat și necunoscut

în timp ce ea știe că lucrurile se nasc perechi în antiteză, că timpul se naște ca început și sfârșit, că lumea se naște aproape și departe, dar nu știe ce altceva poate fi imperfect într-o lume atât de corectă, încât te plictisești de ceea ce e sublim atunci când mâinile îți sunt legate

femeia singură stă cu mâinile la spate, ca o harpă celtică, cu miros de lemn vechi, și parcă se văd sunetele unei melodii cum o taie peste trup, o melodie lentă și blândă sub sâni, pe gât, pe glezne, care o ține în picioare, fiindcă ea a uitat cum să stea singură în picioare și simte că muzica este un alt fel de lucru care ține loc de lumină într-un loc infinit de frumos, și poate că muzica devine apa trupului ei uneori, că ea o strânge cu greu între pleoape și potrivește măsura după inima ei

încetul cu încetul, cârceii de viță-de-vie devin mai amari, mai ruginii, toamna aceasta râul curge greu peste nisipuri domoale, cineva așteaptă mereu să vină ploaia și trenul de la ora cinci

Muñequita

Fată cu vine albastre-verzui, buzele tale sunt nemuritoare precum căpșunii, ele învie aidoma lor înșile cu aceeași grație, șoptesc aceleași cuvinte de nălucă, de bestie domesticită. Vezi că până și Luna s-a îndrăgostit de tine - îți stă alături zi și noapte. Cine spunea că luna e mereu femeie? Luna poate fi bărbat, cel care iubește femeia pe care el o crede zeiță.

Prin mileniile străbătute de tine, femeie, când îți vine sorocul să rămâi grea, oricare ți-o fi numele pământean - Eva, Pandora, - tu înlănțui bărbatul Lună cu păru-ți subțire și lung, strălucitor ca raza când trece prin nestemate. Tu, cu gleznele tale firave, legi cearcănul lunii de tine cu mersul tău pe călcâie în apa pârâului.

Nu știai că pe alte țărâmurii zeița Soarelui e femeie și zeul Lunii e bărbat? Și când pruncul tău, femeie, iese la lumină, atunci privești orbită în ochii lui - timpul tău se rânduiește în zi și noapte, sufletul tău învață legea ramurii desprinse din copac, legea prin care bărbatul tău este unul și tu ești una. E vremea când amăgirile pier.

Femeie bătrână, în părul tău firav și uscat se văd ninsorile palide și aurora cețoasă a toamnei târzii. Femeie bătrână, care ți-o fi numele?

Până când Luna bărbatul te va mai ține minte oare?

Ochi de apă

Până când voi ști să te feresc de răsărituri și apusuri, ochiul tău de copil va sta îngropat în ochiul meu, tulpiniță gălbuie în miez de sămânță. Tu sorbi din lumina mea doar când e ziua bună și noaptea așijderea. Tu crești încet.

Nu plânge. Așteptăm cu toții ploaia, cu umbrelele noastre vechi care nu se mai închid bine. Mai ține-ți lacrimile în tine un timp.

În noi a intrat mirosul putred-dulce al unui martie molatec și plin de plictis. Greu este aerul fără frunze, prea multe sunt păsările. Greu e pasul părinților singuri, cu copiii pe umeri.

Mai întâi vei învăța culorile și apoi vei ști ce este sus și ce este jos, ce înseamnă dreapta și stânga. Vei ieși la lumină și-mi vei spune mie, o oarbă ca toate celelalte, cât de albă e iasomia.

Mai albă decât rochia ta mamă. Și, fără să te uiți înapoi, vei alerga pe drum și vei sări dintr-o pată de soare într-alta. Fiindcă toate lucrurile noi par mai frumoase decât mama ta, până când ea va ști să te ferească de răsărituri și apusuri.

Fire de tămâie

Iată că Dumnezeu a scuturat și pentru mine la fereastră câteva vrăbii. Le sorb ciripit cu ciripit, însetată ca după o noapte de febră, flămândă de soare precum tencuiala veche a unui zid. În amintire un țăran cu mâini foarte mari trage carul de fân după sine în șură, în timp ce soarele asfințește după crucea dealului. Este vreme de toamnă parfumată ca zmeura aurie, cu gustul dulceag și slab, vreme de lacrimi interzise mie într-un loc păzit de urși bruni și de vulpi.

Mi se pare că niciodată nu am știut mai bine ca acum că vine iarna. Șoriceii și iepurașii din hârtie colorată și casa lor asemenea, din bucățele decupate și lipite pe carton. O ramă ieftină și veche care nu avea altă folosință. Un cui înfipt deasupra treptelor și pașii mei care urcă greoi, cu mâna stângă sprijinindu-se de zid. În grădină plâng frunzele negre în meri. Floarea stă rece și cu corola ruptă lângă fructele putrede care au uitat să mai cadă din ram.

Și dedesubtul icoanei mari, înclinată peste masă cu binecuvântare, cineva a deschis ușița verde din perete pentru tămâie și lumini subțiri de ceară galbenă.

Sofisme

Am crezut că eram într-un port al văzduhului
respirând praful din ultimele trei nopți, roșu înecăcios,
acru, cu iz de mucegai, rămas pe roțile unei nave
fără naționalitate, cu oameni adunați de la izvoarele
Nilului, Gangelui și Amazonului.

Cu toții se simțeau acasă,
visau că vor fi lăsați în curentul de aer care curge
pe buza pământului, să fie scuturați de praful interplanetar,
așa cum un copil singur lăsa un vaporeș de hârtie
să plutească în rigola umflată de apă după furtună.
Fiindcă așteptam cu toții ploaia, cu mare întârziere.

Mă întrebam dacă tu, dacă noi, cu viața asta făcută ghem,
prăfuită, nu putem zbura sau nu putem fi trași
odată cu apa,
apa din nori, către lună, să plutim,
fiindcă poate chiar praful,
din multe soluri continentale, ne va fi polul electric
ce ne va ține pe orbită. Poate că tu, poate că eu,
poate că iubirea, adică noi doi, dar atunci tu ai spus
că eu sunt prea evazivă.

Bine, dar totul e incert, am spus eu.

Cum ai putea defini un punct în spațiu altfel decât
printr-o ecuație cu soluții iraționale? Cum ai putea defini
mișcarea sau statul pe loc, decât prin mărimi geometrice,
abstracte și relative? E doar ceva
ce stă în ochii noștri, spuneam.

Mirosea a vechi, a gunoi și a nămol, așa cum miroase

în cămăruța cu mături și cârpe la subsolul
unui bloc de locuințe.

Ca întotdeauna, oglinda îmi arăta dragoste, eram tot eu
și numai eu, cu aceleași culori în orbite, cu înnoptarea
mai densă sub pleoape, adică stelele erau
mai departe de mine.

Mirosea și a toamnă, a praf de colecționar sub unghii,
a femeie care se trezește la miezul nopților
din cauză că e singură.

Ca un păianjen, singurătatea
mă vâna din fiecare colț, dar încă iubeam,
încă mai credeam că iubirea mă va ține vie
pe Acheronul din visul altcuiva. De parcă
lacrima mi-era ocean și trupul, gămălia unui ac.
Semănam, respirând, cu tic-tacul unui ceas defect.

Encantada

o ședere cu sufletul aproape de marginea trupului meu,
multe lucruri împrumutate de-a valma acolo - civilizațiile
pierdute sau înfrânte sub calota cerească a unor familii de
hominizi, teogonia și cosmogonia, miracolul insular sau
continental,

câtă frumusețe acolo unde ochiul nu alunecă în ceea ce
vede alt ochi, câte priveliști încă necartografiate pentru
arhive și subsolul muzeelor

substanțele și transformările, frumoasele zăpezi sau
ghețuri care încă ne-au mai rămas din fericirea
primordială, galopul verde-albastru al planetei

și singura întrebare fără răspuns, dacă vreodată a fost ceva
numit nimic mai înainte să mă nasc eu cu toată memoria
veacurilor ce mi s-a dat în arendă, furată și dată din mână
în mână barbarelor științe de graniță ale cunoașterii sau
mezalianțelor interdisciplinare, consorțiilor de creiere
cizelate ale specialiștilor care sapă cratere lunare sub
propriile frunți

poate că aveam și eu o margine care putea fi atinsă duios
cu o floare de bambus, dar era prea târziu mereu, era mâine
călare peste astăzi, pocnind din biciul împodobit cu
ciucuri roșii

și numai la marginea aceea recunoșteam muzica din
veacuri în care zborul supersonic public încă nu exista,

dădeam vina ca în copilărie pe revoluția industrială apărută în vremea lui Beethoven, apoi pe Galileo Galilei, apoi pe nimeni, fiindcă îmbătrâneam și îmi iubeam clipa de fericire din tinerețe

acum luna se juca cu umbrele nucilor bătrâni pe pereții bătrâni ai casei mele, în sertar pocnesc măргеlele din lemn rupte de pe sfoară, le țineam să le cos din nou și periodic se rupeau, e greu să îți imaginezi viața fără ac și ață când te naști femeie în secolul douăzeci, e nevoie să te peticești, să îți refaci viața în rândul lumii, dar probabil că fusese un mic cutremur în citadela aceasta a spiritului unde alunecă fir de mărgelan de lună, care răsare uneori roșie ca zmeura

în mod cert avusesem o margine și cântece sau glorioase injurii treceau pe lângă mine ca prin urechile acului, azi cred că toate au rămas departe de tot, acolo unde nu ajung cu mâna, undeva în spatele inimii.

printre lucrurile cu care mă înrudesc mai e doar soarele arzător și muzica mea veche, cu atât de puține cuvinte, încât nu contează decât melodia.

tierra soñada por mí.

Înviere

În vremea mea mi-am privit și eu mâinile și am înțeles:
semăn cu mama.
Din încheieturi mi se scurge viața
și prin vârful degetelor se întoarce în sine,
în funcție de anotimp. Jonglez cu viața, o dau și o primesc.
Fie că așez mâinile una lângă alta în rugă,
fie că le lipesc de lutul gol,
tot ca ea sunt și eu.

Nu demult mi-a murit Yorick –
era blând și supus în mâinile lui Hamlet
și tot el mă privea de lângă oglinda Mariei din Magdala.
Din fumul țigărilor îmi apăreau printre degete
mici păianjeni negri
pe care îi striveam rând pe rând...
dar azi înviaseră cu toții și țopăiau triști
pe dușumeaua murdară.
Nu știam că până și ei învie.

Acum îi vorbesc fiului lui Yorick,
în timp ce prin pulsul din degetele mele
încă mai trece soarele de ieri către mâine:
și tu, preabunule, semeni cu tatăl tău.

Luna ca zmeura

povestea de dragoste dintre Greta și Pompiliu era frumoasă și nesăbuită, mult mai puțin vizibilă în ochii lumii decât este, de obicei, o poveste de dragoste.

ferestrele gării, patinoarul cu copii și fulare, trenurile pline de navetiști, parfumul ei de lăcrămioare și săpunul de măr verde, pernița de ace și bolduri, pixurile cu capac în formă de cap de ursuleț, ochii ei căprui deschis, cu tentă de coajă de portocală și ochii lui incredibil de verzi

era un singur moment când, paradoxal, Greta nu se simțea păpușă mică - atunci când el o săruta în colțul buzelor. Altminteri, el îi oferea batiste vechi din batist adevărat, baloane legate cu sfoară, bilete de papagal și omlete cu ciuperci.

Greta și felul ei de a duce furculița la gură în doi timpi, cu pauză la jumătatea gestului, luna roz ca spuma de zmeură în seara în care au fost la operă și au văzut Romeo și Julieta, și apoi s-au oprit la McDonald's și Pompiliu a comandat două porții mari de salată grecească și luna aceea plină pe trei sferturi atârna de marginea copertinei restaurantului

Greta nu îl cunoștea pe Pompiliu și l-a luat de soț, după ce el a întrebat-o dacă mama ei ar fi de acord.

Închipuire

Nu există întrebări, există numai răspunsuri.
A plouat din cer și grădinarul a aruncat aceleași semințe
iar la anul le va arunca din nou
să răscolească lumea din adâncuri.
Cerul nu mai are porți, cerul a coborât pe pământ.
Toate amintirile oamenilor au prins viață,
sămânță din sămânță, verde adevărat din verde adevărat.
Ochii tinerilor sunt oboșiți, prin ei au trecut
milenii de războaie
și mii de răstigniri de când și-au trăit prima moarte
prin propria lor naștere,
iar eu zburasem prea demult ca ei să mă înțeleagă.

Iau aparatul foto oriunde merg, ca să țin minte
răsăritul și apusul.
Sunt un om trist care ține în mâini ochii altora
și chiar și ochii mei câteodată.
Visez la vremea când vor fi înregistrate
pe suport biomagnetic
mirosul ierbii și senzația de mătase a frunzelor fragede,
gustul strugurilor și căldura pâinii coapte.
Cât de păgubită și seacă va fi lumea, mă gândesc eu,
și cât de frumoasă e viața așa cum o știm,
când încă e loc și pentru ceea ce nu știm.

Nu există întrebări, există numai răspunsuri,
din nou și din nou,
acolo jos, în inima mea și a voastră,
crește o lumină.
Tăcere: crește un copil.

Bobotează

În noaptea de Bobotează
am plămădit cu palma pământul din valea secată
și am clădit o corabie.
Stăteam în nisip și așteptam să urce apa
printre cetățile din lut,
acolo unde îmi lăsam ca un semn moale tălpile de copil,
unde erau tainițe și turnuri sfârâmate.
Pământul era galben cum e soarele și eu râdeam.
Pe-acolo nu trecuse nimeni
în afara coasei străbunilor demult
și totul era uscat.

Dimineața m-am trezit însetată și am plecat la drum.

Pe ușa tramvaiului 21 un biet nebun
și-a lăsat inima zgâriată pentru oamenii triști, aglomerați,
care se prind de bare reci, care se închină la biserici,
care caută lumina lină în sticle cu aghiazmă.
Inima lui era doar un pic mai mare.

Femeia și contrabasul

cu gâtul ei aplecat ca un semn de întrebare,
ea șade la fereastră și crește arbori înalți printre gene
și scoate ceasuri de buzunar de sub sâni ca un scamator
și fluturi de zăpadă colorați ca niște paiete
și multe flori de gutui
din papucii de casă arăbești
stă numai cu perdeaua zburată de vânt, calmă și moale,
serioasă și tăcută de parcă ar fi fără haine

era undeva pe Champs-Élysées, ba nu, era la Kremlin,
sau poate în Piața Sfântul Marcu,
undeva cu mulți porumbei,
și semne de cretă albe și roșii,
și peste voi se arunca o ploaie
torețială, încât vă era rușine în fața lui Dumnezeu,
cădea cerul odată cu declarațiile de dragoste
ca niște descântece cu vorbe greu de înțeles,
tu dragul meu, tu draga mea

acum ea tace de trei ore ca în orice zi de duminică
flămândă și însetată, cu tâmpla strivind
cerceveaua albastră,
cu vântul și vopseaua scorojită în părul ei,
se ridică de pe covorul persan întins pe perete,
țesută printre stele zboară cu genunchii la piept
și mirosul acela de lemn cald și vechi în nări o doboară

Idilă

Iubita mea are umbra sfioasă și ușoară,
în zori de zi ea se îmbracă în mireasă, soarele o pătrunde
la subsuori și în mijlocul ei subțire.
Ea se lasă pe iarbă ca un vâl, abia dacă atinge
păpădiile pufoase care sclipesc de rouă.
Iubita mea este ca cremenea nearsă, o străbat razele
din cap până în picioare și din ea rămân pentru mine
doar ochii, mari și blânzi sub fruntea netedă,
doar platoșa sânilor arămii,
tăpile cu filigran de praf
și buzele ca din întâmplare umede
pe care nu le pot atinge niciodată.

Iubitul meu e drept și alb ca lemnul de fag,
el crește departe de pădurea atâtor ierni grele,
străbate cerul
cu crengi înalte și îndrăznețe, fură norii de furtună
și mă fulgeră cu privirea la rădăcina tâmplei
până când încep să strălucesc.
De sub pielea mea el scoate la iveală
vinișoarele albastre palpitând,
mă ascultă cum tac până când îmi simte inima toată
sub degetele lui mari cum bate
în ceas de minune și de noroc,
își desprinde haina de fiară sălbatică de pe piept
atunci când mă îmbrățișează,
din cap până în picioare cu gust de coacăze negre,
și numai buzele lui umede nu le pot atinge
niciodată.

Eu nu sunt fluture

Am ochii foarte triști și mâinile foarte albe.
Copilul meu se va naște fericit.

Peste pâinea pământului va cădea ștergarul cerului,
botezul fiului meu între oamenii care ca și mine iubesc
munca și patria, bucuria de a dăruia, frumusețea de a fi om,
sfînțenia brazilor înalți, apele care susură,
sămânța vie din brazdă.
Peste lacrima durerii din trup va cădea cântecul,
acela nevăzut, scris pe un portativ vârstat cu stele.

Pentru noi plouă adeseori mult,
cineva adună în corfiță albastrele și le răstoarnă pe pat.
Când îmi privesc copilul în ochi sunt tot mai mică,
sunt tot mai caldă și am o casă a mea
cu sobă și jucării,
cu geamuri simple prin care seninul cerului intră cu totul
după ce copilul meu șterge aburii.
Toate florile au căzut între noi doi și suntem împreună.

Copilul meu se joacă cu degetele mele fără să le numere.
Pentru el sunt tot mai multe în timp ce le atinge.
Ca și mine, și el s-a născut fericit.

Incognito

Îmi plac oamenii care preferă să ierte decât să uite,
oamenii care preferă să înțeleagă decât să știe.
Ei nu întreabă niciodată nimic, doar privesc lumea
cu jumătate de ochi și o ascultă cu jumătate de ureche
chiar dacă au murit demult. Viața lor e prea vie.

Printre ei erai și tu, incognito, cu ochelarii tăi de soare
cu lentile verde închis, model de damă.
Credeam că erai la fel cu ceilalți,
credeam că rămâne ceva în locul de unde pleci,
precum umbra de cerneală tipografică în jurul literelor,
după ce ediția se perimează și ajunge la anticar.
Credeam că, după ce iubești o femeie,
rămâne ceva în urma ta.
Ca aburul deasupra hulubilor albi, doar a unora.

Credeam că, după ce părăsești o femeie,
și în tine rămâne ceva, cum ar fi boala bronzului
pe buzele de pe esplanada cu statui a îndrăgostiților,
lacrimile negre din ochii de marmură ai unui oraș
cu sângele tulbure.

Mi-ai spus că nu are rost să păstrez pliculețul de ceai
după ce l-am scufundat o dată în apă clocotită.
Cineva cânta sonata Patetica pe corzile creierului meu.
În geantă mi-ai lăsat ochelarii de soare.
Erai gol și cred că erai bărbat.

Ceva ce am uitat

când mă prinde vreun înaripat de călcâi simt că trebuie
să calc apăsător, să nu mă înalț ca orice pasăre
fiindcă zborul pare simplu și firesc, o cădere în cer,
iar statul pe loc e greu și sacru
se numește vatră, se numește piatră,
fiindcă avem părinți și străbuni
și ce frumos și simplu ne șade astfel

seara bună mesager al nopților mele,
seara bună doamne și domni
veste dau că șed în genunchi și citesc, fiindcă sunt femeie,
deși nimănui nu îi pasă,
dar mie îmi plac poveștile colorate
și aerul frivol al minții mele,
cu tot ce voi uita din ceea ce învăț acum -
edițiile noi cu coperte schimbate,
cele care vor fi mâine alte povești, cu rânduri care fug
precum turmele de antilope,
închipuiri ale minților de bărbați care cutreieră holda
din inimile femeilor

acum privesc din nou aceeași lume
cu stâlpii vechi de telegraf pe marginea căii ferate
o lume secționată și parcelată de mult,
măsurată cu șublerul,
era lumea mea, frumoasă ca un măr copt în coajă
când începe să sfârâie și să îmbie,
mirosea a literatură, filozofie, și istoria artei
fiindcă îmi plăceau poveștile mai blânde,

cu cerul și pământul limpezite și țărănești
zburau îngerii în cămăși lungi de noapte, albe cu dantele,
coruri de copii trâmbițau precum arhanghelii
venirea primăverii,
cu ierburi de leac la subsuori se ivea câte o zână
rușinată că trena din narcise i se ofilea prea iute,
și eu îi ajutam pe toți
să iasă din tabloul dezvelit la vernisajul vieții mele

Vânătoare cu urși

iubitul meu e tânăr și puternic, fuge ca un vânător
prin visele mele
și omoară urși și lupi,
mă cheamă să pun mâna pe blana lor
să mă conving că sunt morți
și râde de teama mea când văd privirea lui
în ochii fiarelor,
de parcă el ar fi murit, nu ele

până când s-a întors din pădure cu brațele goale
laptele meu a dat în foc și feliile de pâine s-au ars.
el îmi privește trupul de parcă m-ar vedea pe dinăuntru,
soba arde mai iute și o scânteie i se prinde în păr,
încerc să o dau deoparte, dar mâna lui mă prinde ca un laț,
molcom mă dezmiardă cât timp mai ardem laolaltă,
și timpul picură din ceasul cumpărat în piața de vechituri

aseară iar l-am visat, ochii lui străluceau din nou,
luna era ca argintul și el o sorbea în pumni
din apa izvorului

Înainte să fim praful din lumină

istoria cuvintelor este istoria noastră
șopteau bibliotecarii din scaunele lor înalte,
de pe scările lor spiralate, din lemn vechi
și închis la culoare,
ca dintr-un amvon
unde arar vorbește praful strâns în fuioare de raze
în labirintul de lambriuri și balustrade

enumerând origini și sfârșituri ale cuvintelor
în dicționare etimologice,
încercând să dea un sens cuvântului religie
sau cuvântului respirație
explicând livresc tușele de culoare
ale lui da Vinci în pictura Fecioarei dintre stânci,
culturile asiatice străvechi și continentele
care nu mai pot fi descoperite,
rândurile privitoare la soteriologie
și istoria tapiseriilor flamande în secolele 16-17,
cuvintele strivite precum un fluture în cămașa unei cărți

peste grămezi de grâu și fân în hambar
două trupuri de miri cu nimbul limpede se iubeau,
ocoliți de lumină, atingându-se doar cu degetele,
aurii și tineri

Déjà-vu

glastra din sticlă sîdefie cu flori de liliac,
lemnul moale al pendulei
în care secundele au lăsat amprente,
picături de timp în caverne, pași mici și exacti,
măsura unui timp al iubirii,
rupt din locul de sub coșul pieptului
unde mi-am ascuns ultimul hohot de răs,
cu capul meu ce creștea greu, apăsându-i bunicii inima

copil simțind cu tălpile
cum se ridică genunchii pomilor
din poala pământului cu miros de mușchi verde,
aspru și neprielnic, cu spicul ierbii rar,
când anevoie susura ploaia
în streășina casei dintr-o poveste
cu nuc și guguștiuci, cu toate florile din grădină
pictate pe pereți

am mai citit undeva ceea ce scriu acum.
simt că sunt tristă de parcă sigur
am mai adulmecat aceeași ploaie,
deci m-am mutat în copilărie
și de-acolo voi curge în aval
iată o casă luată de ape, vor zice,
tot mai mică e lumea, nu mai poți găsi
nici măcar un vagabond
dormind pe de-a-ntregul într-însa.

Requiem

în colțul meu de rai mai moare un ceasornicar
soarele, înveșmântat în ape,
agale mijește o geană trandafirie,
un abur de toamnă se ridică,
în timp ce laptele încă e proaspăt și greierii țipă
și stelele sunt iluzii stabile pe harta ochilor mei

ce legătură are ceea ascunde minutarul leneș
de pe obrazul pendulei
cu zîmbetul care se joacă cu buzele mele?

treceam uneori prin teatrul de umbre
din partea veche a orașului
și mă vedeam și mică și mare
lăcustele erau uriașe și mâncau cometele
sau alte nereguli din cratere lunare
și sângele zeilor era alb și subțire

dar ceasornicarii mor ca și noi, puțin câte puțin

Un deșert colorat frumos

ne-am ridicat din ape și miroseam frumos
prin noi curgeau oglinzile lumii în aval
era tăcere în prundul cuvintelor, o stea
își primenea pletele,
timpul nostru era subțire de la izvor către mare
și ce luminoși și puri eram când ștergeam de pe noi
celelalte chipuri

un suflet de om frumos m-a întrebat ce sunt cuvintele
și de ce sângele și sevele înfloresc
după regulile sintaxei unor neamuri vechi
de ce trebuie ca oamenii să iubească și să creadă

chiar și halbele se ciocneau și pașii lăsau urme pe asfalt
după harta unor constelații imprevizibile
dar binecunoscute de erudiți
și oamenii frumoși lăsau mărgăritarele
în calea celor neștiutori
și toate cărțile se scriau și se așezau la uscat printre rufe
ca niște păsări de mahala plouate

eu trăiam în mai multe ceruri, de pildă inima mi se agățase
de un deșert frumos, colorat violet,
iar degetele ascultau o nocturnă a unui pian mecanic
acolo unde mă dureau spațiile intercostale,
eram mai ales fericită că erau casele însemnate cu numere
și crucile cu nume

Paradisiacă

între noi doi există aer, există oase, carne și piele,
există rețele sociale și colocvii la distanță,
palimpseste vii și moarte, ceva numit lună și
urma unui păcat
iar alteori soarele ca o pâine cea de toate zilele

noi nu știm de ce și cum
urcăm pe scări rulante și în ascensoare,
zburăm cu avioane,
ne simțim animale respectate și iubite,
nu ne e frică să stăm blânzi ca mieii dedesubtul fulgerului

e posibil ca în soarele de pe cer să fim chiar noi
și ne cheamă probabil Adam și Eva,
ba chiar toți oamenii sunt poate acolo,
numărați, atâți cât încap în istorie,
în funcție de ora trezirii din noapte
sau din pântecul mamei,
a luminii de candelă din ei înșiși,
a pufului de viață care tremură gingaș în urechi,
aici, în lumea cea de jos

parcă altfel decât copacii sau păsările,
ne atingem cu vorbe rostite și nerostite,
ne iubim,
și uneori clădim piramide de circari umăr lângă umăr,
fericiți că nu cădem din mintea noastră în altă minte,
fiindcă ceva e mereu la mijloc, un Dumnezeu ca un zid,
oricât ne apropiem unul de altul mai înainte să murim

Bună seara, domnule dulap

Era o vreme când aş fi vrut să întreb dacă roata morii
s-ar putea învârti în ambele sensuri,
dar ştiam că nimeni nu mi-ar răspunde
la întrebări fără sens.

De fapt nici nu am încercat.

Eram un om frumos împreună cu ceilalți oameni frumoși,
care se temeau de gheața de pe stradă.

Puneam rar întrebări, ca o specie inteligentă.

Ştiam că dispar căruța și batista și morile și fierarii,
nările familiei amăgite de mirosul pînii calde.

Dedicam o lacrimă andante grazioso pentru fluturii albi
care zburau peste varza verde a bunicii.

Pivinița era plină de mere.

Bună seara, domnule aragaz cu ochiuri. E noapte.

Bună seara, domnule scaun vechi,
domnule pat cu arcuri.

Domnule dulap, bună seara.

Geamurile termopan clipesc nonșalant,
fiindcă ele au o aparență igienică și placidă,
ca a medicului în halat alb din plastic,
cu papuci spitalicești albi și comozi,
de gardă în noaptea Învierii.

Seara bună, amintiri! Încântată de cunoștință.

Atît de duios le acoperă lumina electrică pe toate cele,
e o cameră a mea în care sentimentele mele
cresc frunze argintii și se târăsc,
parcă vii, pe tavanul aproape pătrat.

Niciodată nu am fost nefericită
când am privit formele geometrice,
ele parcă știu să fie perfecte, din colț în colț.
Priviți-le drept în față.

Patruzeci de zile

Obiectele au ochi de jar, mai ales cărțile.
Când privesc cum s-au demodat, prizoniere
în imitații ieftine de piele,
în cartoane căptușite cu burete, în haină de supracopertă,
mi se tulbură ochii de milă, ca pentru niște copii.

Nu toate femeile scot cărțile la aer o dată pe an,
la fel cum multe nu curăță tocul ferestrelor,
ci doar geamul,
geamul păcătos care ne inundă cu raze maculate
cu praful gărilor și așteptărilor,
cu praful filelor muribunde,
cu foi palide și litere care-și pierd identitatea,
îngropate încet în hârtie
precum frunzele toamnei în pământ.

Povestitorul scrie, scrie tot mai repede.
Scrie, scrie tot mai la fel,
până când cărțile nu mai au titluri.
Abia ce mă prind cu dinții de liana unei jungle,
că imediat jungla
devine deșert, liana șarpe și eu călcâiul Evei
mușcat de șarpe.

Nu toate femeile își scutură hainele de praf,
praful razelor dimineții în casa lor e doar praful
anticarilor și bibliotecilor, peste genele lor
frumoase și închise,
când stau de veghe și de rugă pentru copiii lor buni.

Ca și acest pământ, care stă o clipă,
ținut în pulberea din lumină.
Povestitorul scrie mai departe, cărți noi și fără de noroc.

Numai noaptea, peste pietrele din curtea bisericii,
peste lespezile scrise,
cad raze de lună ca în grădina Ghetsimani. Raze curate.

Epitalam

Să facem un foc mic
în soba cu lemne a unei biserici vechi,
și tu să murmuri Ave Maria,
cântecul să îți crească de pe buze
repede și abia auzit,
precum iarba crescând peste noapte.
Pe tine, femeie cu rochie împletită
ca bobul de orez,
propășită pe malurile râului cel lung,
nu te cunosc, nici ochii nu ți i-am citit,
ego tecum sum.

Și să facem rugăciune
să nu ne ridicăm la ceruri
fără să le fim mormânt
acestor veacuri de tandrețe în doi,
acestor plimbări prin răstoacă
și miriști înspumate dimineața,
când ochii tăi străini alunecau
pe gâtul lebedelor visate de mine
și tresăream amândoi,
uzi de rouă sau de ploaie.

Treceau anii și știam că tu erai una
dintre cele care îmi poartă
vorbele sub fruntea ei,
o parte din numele meu între oameni,
numele meu de cuțit, de cazma,
de creion, de cămașă albă,

așa că te-am recunoscut
după urma rămasă în ochii tăi
când priveai lebedele.

Apoi pădurea de bambus a înflorit
în albia zorilor
și noi am aprins un foc mic de cununie,
așa cum se cuvine,
așa cum doar prin foc inelele copacilor
se contopesc.

Iar tu erai o parte și mai mare
din numele meu printre oameni.

Lingurița de argint

scoicile și melcii uscați în crângul
de lângă malul mării,
muzica târându-se, înfiorând iarba sub pașii noștri,
tu și eu, lumea mea fumoasă,
în care te văd doar pe tine,
și cât de greu se trece dincolo de oglinda în care
se lovește o rază de lună,

scoicile și melcii uscați și goi,
praful de pe viorile vechi care străbate secole,
tăcerea ta ca o mare frumoasă,
o lume de sare și amar,
iar toți ceilalți doar umbre
care cad dintr-un cer într-altul

cine ești?
probabil că nu ai nume, ca și mine
și nu se spun vorbe despre tine,
ești doar o pată de lumină care-mi rănește ochii,
îmi însângerează buzele... știu că semănăm,
suntem perfecți ca în imaginația unui geometru,
numai că eu am un fel de mers ticăit,
ca o pendulă grea

stau în picioare în lumea mea care caută o alta,
departe de sine,
o lume cu sare amară și miere de pădure pe masă
și lingurița de argint cu un nume necunoscut
mi se așază în palmă

Știu

știu, știu că pot face focul oricât de mic
după ce apa dă în clocot,
știu că oul mai proaspăt pus la fiert
se lovește de fundul cratiței,
știu că trebuie să trag fârașul repede
ca să pot mătura gunoiul în el,
știu că acul se bagă în ață mai ușor decât ața în ac,
știu că cearceaful se calcă mai întâi pe margini,

știu că nu am avut bărbat să mă știe
și nici copil să mă știe ca mamă

știu că e doar o convenție socială
căsătoria
și mersul minutarelor înspre dreapta,
așa, ca roțile mașinilor pe care bărbații le iubesc,
ca soarele la o fereastră deschisă către miazăzi

știu că zahărul cu măsură
ține florile mai mult în glastră,
dar nu totdeauna...
știu și asta

Solo

eram prea obosită și, la mijlocul concertului,
am plecat să respir împreună cu teii,
era acel început de muguri,
care aduce doar promisiuni de mireasmă,
Montmartre din copilăria mea,
și vreun colț de coșmar ascuns sub preșul destrămat...
acolo unde cineva a tras pianul pe scenă, demult.

pianistul părea un om rău și frumos,
prea tânăr poate, prea curat.
odinioară se sculptau gheare de fiară
la picioarele meselor și scaunelor
pe care ședeau oameni care își uitaseră vârsta,
în felul lor suav de eternitate.

din aburii serii și valurile de sub cerul lunii
ieșeau rotunde viorile, numai ele pe drumul meu gol
și cântecul înflorea și veneam spre casă,
dar aveam ochii un pic mai vii, ca doi bătrâni fericiți

Peste an

în duminicile de peste an
trec umbre mari de nori prin munți,
vine toamna aspră și curată
ca o femeie după ce a fost și casă și masă toată viața
pentru un singur bărbat

vine și iarna ca o fecioară cu părul tăiat drept,
citind pe înserat cărțile negre de pe raftul cel de sus,
până când printre ghimpii măceșilor tremură flori,
ea e ca apa care curge și pierе peste pietre
odată cu dezghețul

o femeie frumoasă este mereu o toamnă sau o iarnă,
și un bărbat frumos este ca primăvara sau ca vara,
cu pletele ea stă prinsă de brâul bărbatului,
să nu se înalțe el prea sus,
să crească fiii lor din lut în lumea de sub soare

Primenire

m-am întâlnit cu bărbatul care pritocește apele
ce mai faci, omule, îl întreb
uite torn o cupă în altă cupă,
mereu una mare într-una mică, să se limpezească,
să arunc surplusul rămas,
să ne simțim ca pruncul în apa botezului

bine, îi spun, hai să mergem să pritocim ploile
și izvoarele și marea
să adunăm zgrunțuri de sare în pumni,
să-i aruncăm peste pietre
în valea seacă,
să ne clătim frunțile cu apă dulce curată
până vom vedea adevărul cu ochii

luna e o lacrimă a unui zeu, crede-mă,
iar soarele
e locul acela care mă doare
când plânge copilul meu

Ziua facerii

un om bun a aprins cele două făclii
și a făcut lumină în mormânt

un zidar a luat lumină și a clădit zi și noapte
din cuibul palmelor lui alte cuiburi
asemenea rândunicii,

un plugar și-a luat soarele pe umeri și a sângerat pământul
să dea colț grânele, să miroasă a lapte,
ceilalți și-au pus coatele pe masă și au adunat
toată lumina în stupi de cuvinte și formule

căutătorul de ape a furat luna ca să vadă
firicelul limpede unde se țese

și noi toți am deschis ochii în acest mormânt
încă de când ne-am născut

Rânduiala

eu sunt îngerul din trepte, mi-a spus ea,
în timp ce coboram,
dă-mi mâna

mai demult pocneau din bici când suiau după deal,
frate cal și frate bou
și tu soră oaie dădeai lapte mult și miei la stână
și mâțele căutau în pod și în hambar
dar puii îi luau de chică stăpânii,
e bine Doamne, am iertat toate acestea

iar șarpele de casă apărea rar,
toamna când alegeam fasolea și femeia îl lovea cu sapa
e bine că încă iert și asta Doamne

și căprioara soră cădea în genunchi,
e bună rânduiala,
spuneam eu în timp ce coboram, iertând-o
și pe ea

Salcie

mai frumos nu se poate, spui tu,
când pianul pleacă departe din auzul meu
și eu plâng, nu vezi, nu doar tu plângi,
ploaia verde-argintie îmi țese rochie și soarele stângaci
o coase cu iarbă necălcată,

numai o umbră mi-s degetele, nu vreau
să mă sinucid cât timp sunt încă vie,
există o deltă pentru toate apele,
o deltă pentru plânsul celor cu suflete,
un răsărit pentru aripile păsărilor lungi ale apei,
care zburătăcesc jos,
mai aproape de cerul răsfânt

azi mă iubesc pe mine
și sunt mai singură decât ieri și poate
că iubesc orice iubire a celorlalți,
le prețuiesc clipa deplină ce s-a împărțit de pretutindeni,
din toate oglinzile,
nu pot, pur și simplu nu mai pot respira de fericire,
am cinsprezece ani și mă numesc femeie sau salcie

Căderea în ochi

și-atunci mi-așez în cufăr sfintele haine și sfintele merinde
și plec
undeva tare aproape,
întrucât drumul mi-e scris cu cerneală,
după ce o postată de vreme
am locuit într-un ochi, doar pe marginea pleoapei

azi încă locuiesc în mine însămi
și tare greu mi-e să plec
acolo unde sufletul nu e regină și mintea îl uzurpă

e prea mult soare și luna plânge cu mireasmă de moarte

Brazii de peste drum

de la brazii din munți către copacii de mai jos,
toți se simt întăriți ca fierul, ca spițele roții,
și toți sunt pe umerii unui Dumnezeu,
dau veste de ninsoare sau de nuntă înspre vale

se simte fierul ascuns în inima copacilor
în pântecul lor stau pitite securi și seceri,
și masca de aramă a soarelui

iarna tăcerea femeilor e duioasă,
iar degetele lor sunt mai iuți când cos cămeși,
peste pragul ușii ele poartă tăciunii și vreascurile
cu șorțurile cenușii și mânecile suflecate

iarna cuvintele tac ca niște mese și scaune
și cei ce nu mai sunt se așază pe ele
cu genunchii și coatele

Clasic

era mai simplu și mai frumos
printre coloane înalte, albe,
curat și simplu era gestul cu care noi plecam genele,
de parcă și umbrele erau mai curate și bune și limpezi...

floarea de regină a nopții și a lunii avea marginile
tăiate cu colțuri drepte și linii fără cusur,
niciodată o taină nu ne momea curiozitatea
și parcă spuneam da sau nu din toată inima

era frumos cum a fost o dată ca niciodată,
nu exista ar fi fost,
părerile nu aveau loc printre vorbe și cărți,
știam ce vrem să fie și numai vântul șoptea
vrute și nevrute,
răsfoind statui

Între vieți

pesemne că odinioară, între vieți,
îmi crescuseră falange lungi
din picuri de cerneală și tremur de arpegii
umblam ca șoapta unui vânt bătrân
ce-n joacă fură bemolii
din suspinul unei fete

se înseninau deodată clopotele a duminică
și palid era cerul
ca un polog de grâu culcat de ploaie

pesemne că între vieți îmi creșteau mai galeșe genele
și tălpile ca literele cursive
mă duceau departe peste ghețuri

Primăvară

am stat odată lângă inima unui copil
și am ascultat cum îi cresc oasele
ca o chiciură peste chiciură,
în lumea ca o apă luminată de corali

noaptea trupul lui era un cântec frumos
scris într-o cheie necunoscută

din răsuflarea lui prindeau viață și noroc
lucrurile mici și mari,
copiii desenați școlărește, fluturii cu aripi de dantelă,
avioanele și mașinuțele albastre, cireșele gemene
și andrelele bunicii

departe, în câmpul deschis, mai aproape de cer,
copilul învăța cât de greu e cuvântul
și literele cum stau să pice de pe buze,
cât de darnic sângerează zmeura chiar dacă are ghimpi
și cât de puțin se teme grâul să devină aur

am ascultat cum creștea,
dar el auzea prin vis mai bine decât mine

Geneză

la început a fost Cuvântul și Cuvântul era Copil
și Copilul ținea în palma stângă Calea Lactee
cu nori de stele și crâng de comete...
crescând, l-au momit potop de libelule vii
și pajiști cu fluturi, iar peștii și păsările erau cusuți
pe fusta plină de culori a mamei

plăpândă era lumea și mare lumina care
îl urma pas cu pas în jocul spre ființare și stră-ființare
și palma lui creștea, dezvăluind, rupte din colnic de cer,
munții și râurile, câmpiile și mările
în zilele Facerii sale,
cât timp copilul mișca aerul cu palmele lui, răsând

și Bătrânul din ziua a șaptea e tot Copil
chiar dacă palma lui e mare cât tot pământul
care-i scris, cu crăpături cu tot, în ea

el abia își ține umbra firavă, proptită cu umerii
și în curând ultima stea, străvezie parcă,
va luneca departe, din palma lui,
în cristelnița unui izvor

Lișița

prin ochiul ferestrei bărbatul meu
îmi aruncă grăunțe de lumină,
sunt lișiță de tăciune când el mă privește,
sunt nevăstuică fericită care scutură praful
rămas în urma lui

câteodată mă împresoară cu vânt rece,
alteori mă așază pe pirostii
să fiu ulcică de lut copt,
dacă plâng el trage afară din mine lacrima
ca un vâslaş,
cu lopeți de răchită și salcie

când fumul iernii urcă drept spre steaua
ancorată de acoperiș
bărbatul meu surâde cu buzele strânse
și ochii deschiși, ca un pește fermecat,
și nici nu știu dacă mai e viu

Phoenix

tigrii, leii și girafele din sufletul copilului
au murit demult
cartonul scorojit cu desene animafilia stă
pe șaua unui căluț de lemn
uitat în podul bunicului
printre raze, lumea apare de zeci de ani la fel,
fire de praf în ploaie,
aureola unor rame de fotografii acum goale

pesemne acolo sus, ca-ntr-un cuibar
crește pasărea Phoenix,
pe sub umbrela neagră și mare apar alte savane,
biluțele colorate se scufundă în mările cu corali,
hârțoagele închipuiesc avioane și trenuri
cu mulți călători

și a fost veac frumos și a fost noapte
și a început un altul

Oiștea

când ninge mușc strâns cu dinții din față
felia mea de timp,
îmi pun perdele de gene moșnegești
peste tot târgul cu biserici și piață de duminică

cineva mi-a înhămat o umbră de marginea claviculei
și mi-e tare greu de soarele care trage prelung
osia trupului meu,
cineva îmi calcă pe oiște și lanțuri
și încarcă toată casa bunicii în spatele meu

odată cu vântul și agale
trec printre cetini ca o cerșetoare

Râpa cu aluni

iubirea mea se ridică pe vârfuri ca să intre în pădure,
îmbrățișând tot cerul,
încât ea și copacii se întâlnesc mai sus,
rece este respirația ei, tăioasă
și arabescuri de ferigi îi prind părul după ureche
când verde, când uscat

o privesc ca pe-o femeie oarecare,
iubirea pe care o simt în aerul ce îl respiră
miroase a frunză mestecată de ciută, topită sub copite,
nervii ei mă înăspresc ca niște spini subțiri
de primăvară
și galeș îi este pasul înainte de-a mă înmuguri

iubirea mea nu gustă mure, doar rar câte-un cârcel
de viță ce urcă peste pomii
îndepărtați de ceilalți, țâșnind în câmp...
de când e ea cu mine, râpa cu aluni s-a-nstrăinat,
s-a sălbăticit, a coborât spre sat cu urși și vulpi
în ziua mare
pe lângă apele care tresaltă iute,
ca pieptul femeilor guralive,
ca ochii bărbaților flămânzi

Anotimpuri de trecere

Prin pleoapa albastră a lunii
văd scorușul și porumbarul și coacăzele și afinel
pe muntele meu cu poteci înguste netrecute de nimeni.

Departe, în zarea rumenită la asfințit,
bărbatul pe care l-am întâlnit ieri poartă pălăria de paie
peste ochi. A venit să măsoare adâncul unei prăpăstii.

Dormeam cu brațele cruce sub cap,
mirosea a pământ afânat, în vis creșteau mieii după ce
loviseră cu copita noroiul și zăpada dezghețată.

Râdeam când el glumea, rupeam flori din grădină
după ploaie,
lucurile se întorceau pe dos ca o cămașă albă.
Astfel visam sub ochiul întredeschis al lunii.

Istoveală

mă gândesc da, uite aici sunt eu
sub piatra aceea fără nume dorm oasele mele,
muriu sunt goi, vântul e uscat și rece,
copacii muncesc să își tragă spre cer rădăcina,
iarna cade ca un năvod peste iubiri pădurene

aici sunt buzele mele care înfloresc sub râpă
auzul meu doinit dintr-un clopot mai înalt
în deal la cruce.
spre soare-răsare păsările negre se aruncă spre cerul gol
de unde inima mea a mai smuls încă o stea albă.

nu mă așteptam ca din fântâna uscată
să crească mușchiul greu sub neaua de pe ghizd și roată,
poate e așa fiindcă mama nu m-a înțărcat cu vorbă bună

ori am murit când soarele cădea în echinocții,
ori poate n-am murit deloc

Colț de zâmbet

și mi se strânge inima ghem ca o rădăcină
prin furtuni de nisip și nămol
e mult prea cald dedesubt
am uitat dacă sunt vie sau moartă, am uitat dacă voi muri
și de unde știu eu sigur că nu pot trăi fără inimă?
ca un om gol de toate cele,
ca o tigvă care gândește mai limpede fără amăgirea cărnii
în care pătrunde numai cuvântul lui Dumnezeu
ca o lumină printre ape
un om fără lacrimi, doar cu un colț de zâmbet
când vine primăvara

și mi-e doar frig și nu mi-e trist deloc în lume
așa cum calc peste pietrele căzute din lună
ca o femeie cu piele albă și subțire la scăldat

Noroi

Sunt tristă azi fiindcă am înțeles că adun noroiul
și praful sub unghii,
la mâna stângă, cea a inimii mele, ca și cum aș fi fost
prea lacomă de viață,
lacomă de sănătate, bucurie și iubire,
în timp ce sub unghiile mâinii drepte e curat.
Cui să mai dau, Doamne, din lumina mea coltuc de pâine?
Oare nu am dat eu cum am putut și oare nu am trecut
ani în șir povara de la o mână la alta?

Sunt tare tristă, Doamne, fiindcă văd
că ochii mi s-au limpezit
și praful din păr mi s-a scuturat singur și mă rog Ție
să îmi cureți și mâna stângă așa cum ai mai făcut Tu
altădată. Oare am eu dreptul să o fac?

Dansul culorii roșu

am început să vorbesc odată cu lumina,
spuneam mama și tata deodată cu ea,
nici nu știam cât de mult seamănă între ele
vorbele și lumina
cât de ușor, din carnea mea rupte,
silabele bat clopotul sau toaca
în lumea oamenilor, cei care mereu crucifică umbre,
o lume cu eoliene și hidrocentrale

aprind veioza să pot scrie
o epistolă către akadieni și zeii lor
pe care îi respect pe toți pentru ce au dăruit
sau au ridicat
dintr-odată

telecomanda CD player-ului a murit
acumulatorii sunt la limita de subzistență –
cu fiecare silabă rostită
fâlfâie fluturii carnivori, în ritm de horă
pe linia de centură a creierului meu,
cad toți din mine însămi în mine însămi

de fapt ne-am logodit demult cu mama-lumină
ca un pui de măr cu altoiul de pe ram

Mângâiere

femeile nu pot fi răstignite
durerea lor fuge prea iute, ca firele de nisip
prin foc și prin îngheț în deșert -
dune albe le sunt patimile,
corăbii fără stăpân,

viața și moartea lor își schimbă prea iute
locurile între ele,
plutesc înapoi pe cale de suflet
și de gând
precum luna și soarele dintr-un orologiu
își schimbă locurile între ele la vremea sorocită

fură moartea de pe fruntea femeii cu palma,
îngere,
lasă-i viața caldă să pulseze,
vană și frumoasă precum fructul
dintr-o stampă!

Pianissimo

mâna unei femei este frumoasă
fiindcă ea are două mâini,
cu una lasă soarele să intre în camera
trupului ei, ca printr-o ușiță dintr-o ușă mare,
dintr-un teatru magic
cu lumini roșii prin pereți străvezii,

cu cealaltă mână ea primește logodna cu sine însăși,
cu o tristețe frumoasă
aduce soarele la pieptul ei,
lângă inima ei despre care se miră că e caldă,
așa cum cred copiii
că este pământul sub iarbă și piatră

și chiar dacă ar avea o singură mână,
chiar dacă ar ploua mult,
ea s-ar spăla frumos pe sine în aceeași apă,
și apa ar dezbrăca-o de murdărie
ca pe o ușă albă

Trebuie și să ningă

i-am spus că iubesc viața cu o patimă albastră
și oamenii cu o patimă cenușie

era un înger cu care mi-am dat întâlnire pe internet
într-o zi cu ninsoare infernală,
stăteam într-o cafenea din pasaj
și îmi bătea inima
de fiecare dată când trecea tramvaiul,
sorbeam cu înghițituri mici
și el mă privea respirând prin fularul gros
fără să se miște,
tăceam amândoi

i-am spus că sunt singură,
că nu am inimă să mă despart de el,
că totuși cineva trebuie să achite nota de plată

a stat vreo oră privind dincolo de mine
nu a lăsat niciun ban
și a plecat fără o vorbă exact când s-a înseninat,
de parcă știa

Antedat

și noi ne eram năpastă unul altuia
când tu treceai în mine și eu treceam în tine
rând pe rând
ne întrebam cât de adevărați suntem
și care dintre noi era litera A
sau cât de frumos intra lumina
daurind culoarea ochilor pe dinăuntru
când ne apropiam unul de celălalt

abia de mă țineam singură în vântul pieptiș
când plecam de la tine
și tu priveai tăios și departe
abia de mă ascundeam nevolnică în mare
că tu erai valul care mă ducea îndărăt
încăpățânați amândoi eram dar numai eu plângeam
și tu îmi cântăreai lacrimile ca un cămătar
atât de rău erai că măsurai zâmbetul cât de alb era
și pielea cât de moale în raza dimineții

apoi era o poveste despre un izvor
și o noapte caldă cu stele puține
pietrele fără zimți râdeau sub tălpi ca în copilărie
când ploua îți scriam versuri antedatate
și tu mai veneai uneori
ca o umbră pe zăpadă în cărare

Pălăria de soare

mai simt uneori că devin țărancă adevărată,
îi sunt datoare trupului meu care strigă
și toate lucrurile din sat sunt cenușă amăruie
suflată în vânt
este iarbă rea în toată curtea,
trec orele de-a valma, fără de rost,
trec anii

eu plâng numai pe la chindie, când lumina
fuge de mine arămie cu solzi și aripi, eu nu sunt
decât o femeie îndrăgostită de copilăria ei,
m-am copilărit de-a binelea,
sfoara traistei mă taie peste umăr
și parcă e pâine caldă și grea,
și un ulcior gol pitit înăuntru

de mine, femeie moale și grasă, fuge zâmbetul,
de mine singură pe drum în praf
cu pălăria de soare prinsă la gât,
cu urme de sudoare pe panglică
și umerii degeaba rotunzi, degeaba grei și arși de soare,
o frunză ca oricare alta, cântând

Arhitectură

În stratul dintre inima copacilor și scoarța cu riduri adânci
era locul meu în strana catedralei,
eram cea mai aproape de asfințit,
aproape că ieșeam din formă așa precum iese
ochiul unei broaște,
mică precum un cariu minuscul sub ceasul lemnos vegetal.
Acolo aveam senzația clară că turlele de deasupra
trag tare corpul navei ca niște parâme spre centrul ipotetic
al sferelor albastre. La fel cum pădurile lumii
trag și ele viața
spre centru, ca spițele unei roți.

Eram doar alge noi toți, eram mușchi de pădure,
eram rozarii vii,
cineva ținea sforile prinse de acoperișuri cu pumnul drept
și le răsucea, mătura apele oncțiunilor și purificării,
iar noi ne ridicam bine ancorați în cer pe trepte,
eram remorțați de vii,
fiindcă e simplu să fii doborât în fundul pământului,
dar mai greu e să te ții de cerul emisferei tale,
să tragi și tu de rădăcini în sus
să clădești în lumea de jos formele geometrice perfecte
din lumea închipuirii noastre cea de toate zilele.
Și să nu iei numele cetăților în deșert.

Magister

Când am început să mă joc în grădină, el era acolo -
sute de portrete în clișee de ofset, mii de zâmbete aparte,
cuvinte care se dezgropau în goană
după alt vânt și pământ,
până când rugurile toamnei vor fi fost
mai înalte decât piramidele de oameni înfrățiți cu piatra.

El era un copac bătrân, cu sufletul deja coborând
în genunchi de rădăcini ce ies la soare
puteam ședea câte doi să citim abecedarul împreună:
eu întrebam cu degetul arătător,
el doar foșnea răspunsurile după legea dascălului
care pune indirect întrebări,
până când toate desenele prindeau viață.
Nu îmi amintesc dacă toamna și el pierdea frunzele,
știi că avea barbă și ținea țigara după ureche.

Oare toamna este doar un anotimp? întreba an după an.
Din punct de vedere strict, al noțiunii logice, da,
am îndrăznit eu să răspund după mult timp, dar...
vântul șuiera, soarele mă orbea, coasta mea stângă durea,
bătrânul meu plecase din grădină spre nisipuri mai blânde
și ceva îmi căzuse drept în inimă.

Însemne de creștere

Eram copii, cu lapte de alună necoaptă pe buze,
și ne mâncau genunchii și coatele mereu.
În colțul grădinii miroseam din picioare trandafirii,
aveam baloane mari și mici pe haine și uneori zburam
cu leagănul până la frunze.

Ce frumos stăteam pitiți când ne chemau la masă,
ne ascundeam țipătul în glasul mamei
și nu auzeam nimic, fiindcă vocea noastră creștea
ca picioarele încălțate cu pantofi care strâng.
Atât de rar treceau cocori pe cer și atât de des îi desenam
cu linii în caietul îmbrăcat albastru.

Fără să știm, mânjii cu stea în frunte ne cunoșteau limba
și chiar și iarna săream în pat printre perne
ca să adormim pe-o ureche
cu soarele cald în călcâiele noastre subțiri.

Intimitate

Ei erau dintre zeii tineri, necruțători și puri,
ca vântul, ca focul, ca mireasma din cetini.

Iubitul meu, n-am să alung mâinile tale
care îmi dorm pe trup,
fiindcă vreau să rămână a noastră
iubirea aceasta de-o clipă.
Altfel ar zbura, ar muri și ar învia
ca un fluture frumos, flămând și fără de lege.
Iartă-mă că mi-ești prea drag,
că în lumina dimineții te iubesc
fiindcă pari atât de alb.
Tu ești grăunța mea de nenoroc
și de nefericire.

Cu mâinile legate de pământ prin juruință,
așa erau ei răstigniți întreaga viață:
el cu podul palmei acoperindu-i pântecul,
ea cu degetele ei subțiri sub perna lui de căpătâi.
În locul unde cădea un zid li se rupeau lanțurile inimii.
În locul unde apărea alt zid ceva îi lovea în creștet.

Femeia fără bărbat

În orice seară, pielea ei suav ridicând
nori albaştrii peste lume,
rufele cu miros de săpun prinse în umerase,
neatinse de vreun deget, pufoase
în dulapul cu haine prea strâmte.

În pustiu
toate numele tainelor ascunse sub sâni
și raza subțire a lunii ca un fum
în oglinda de pe noptieră.

În zadar se roagă toți sihaștrii care au jurat
abstinență și pământ fără umblet de femeie:
prin case bântuite trupul ei beteag,
care n-a întâlnit bărbați,
încă mai moare încet,
ca un izvor.

Note

Este greu acolo unde este întuneric, e o noapte care nu mai poate să țâșnească dincolo de zodii, dincolo de scutece sau lințolii să fie liberă ca o tristețe pe care am acceptat-o.

Îi recunoșteam pe toți trecătorii –
oameni cu tălpi mai mult sau mai puțin alunecoase –
după mireasmă și după dâra de frunză uscată care, strivită,
mânjește asfaltul lacom în urma lor.
Eram singură ca un om plin de oameni pe care
nu-i mai poate iubi, fiindcă toți sunt trup din trupul lui.

O femeie egoistă eram, și tare voiam
să mă mai poată bucura
lucruri care n-au fost niciodată ale mele,
nici surori, nici frați ai mei să nu fi fost,
în fața aceluiași Dumnezeu.

Întâlnire

Am îmbătrânit o groază de nopți.
Poate că ieri a murit cineva în mine.
Se făcea că era vadul nopții rece și tăios și o umbră
îmi cerea adăpost. Era mare și tristă mirarea,
era fără rost întrebarea.

Eram în ipostaza de om din mijlocul mulțimii
și îmi iubeam coborârea
printre ropote de ploii, printre clopote de furtuni.
Ale vieții, ale sorții.
Cu o ușoară reverență în surâs pentru toate câte sunt,
mă aplecam în fața umbrelor, chiar dacă păreau amare.

Printre flăcările care au apus era și podul
din lumea mea de sus.
Un licăr, o chemare.
De taină pentru mine, de-nțeleș pentru apa cea mare.

Acolo unde nu o pot atinge, lumina dansează,
pe tavanul scund,
gingașă, subțire, ca amintirea unei idei.

Cântec

mamă,
în buzunarul tău de la șorț
sunt eu și prima lacrimă
cu care mi-am pătat așternutul

sunt eu și ultimul meu hohot de râs
înainte să plec de acasă
tiptil
de jur-împrejurul pântecului tău

în jurul degetelor tale
când îți răsfiri părul la geam
e zarea din ochii mei
când luna cobora pe prund
în zăpadă

mamă
aș vrea să îți dăruiesc un cântec
despre femei și fete
care își recunosc chipul în apa râului
oricât de iute ar curge

Străfulgerare

Am stat o vreme lângă copacul cu două capete.
Erau două trunchiuri, unul către asfințit, altul către răsărit.
Amândouă erau vii, amândouă aveau aceleași frunze,
aceleași flori și aceleași păsări.
Numai rădăcinile erau dezghiocate din pământ către apus.

Era liniște, dar simțeam că totuși cânt și eu,
neauzită de vreun suflet, ca unda apei
la marginea curentului din adânc al mării.
Firul vieții trecea peste mânecă, peste umeri,
dintr-un braț în altul. Alături, un scrânciob al nimănui.

Am întors o frunză cu inima pe dos, am privit-o
cum mi-aș privi destinul în palma dreaptă.
Am plecat spre casă cu mâinile strânse cuminte la spate.
Căci nimeni nu poate îmbrățișa un copac cu două capete.

Altar

El mi-a spus: în ochii tăi văd lumina clară
și vreau să mor ca un fluture, la o bătaie de palme a ta.
Ar fi fost frumos să râd,
fiindcă în clipa aceea el mă iubea
mai mult ca pe Dumnezeu.

Dar nu am putut râde, fiindcă moartea avea un gust
amar, ca al cireșilor nealtoiți.

După ce mi-a spus că va intra și el
în biserică,
simțeam că-mi vine să plâng,
văzând cum se scurge culoarea din vitralii
pe lespezile adâncite de prea mulți pași,
de multe veacuri.

Dimineața el m-a chemat pe câmpul cu maci.
El nu era Dumnezeu,
deci am pășit cu sandalele în mână,
ca să nu strivesc furnicile.

Litere

când între ochii noștri e pace
atunci îți scriu despre toată iubirea care circulă prin lume
nomadă și sălbatică
blândă și suavă
cu venele albastrii ieșite din carne, străvezii,
precum vinele pietrei sunt literele mele
și privirea mea le înhață și le gustă parfumul
de must negru
cu tine învăț să uit anii istorici dintre parantezele drepte
versurile ciuntite de traducători
după placul inimii
ocolind cu lumina ochilor greșelile semantice

un gând ne sapă în pupilă dincolo de timp
și sădește brădet unde ochiul alunecă
eu am învățat să nu mai plâng
iar tu să-mi așezi ștergarul ud pe pleoape,
fapt pentru care îți mulțumesc, fiindcă
e mai frumos așa cum se cuvine

Identitate

eu am fost făcută pentru lucruri și tu
ai fost făcut pentru cuvinte,
câteodată ne întâlnim printre cifrele ceasurilor
și în distanța dintre pașii unor cerșetori

cu picioarele simțind asfaltul prin tălpi,
ei vor să fie toamnă blândă
și iarnă care să îi adoarmă frumos când cad fulgii pe gene

e aerul rece în toamna târzie,
iubirea mea e măsura tuturor lucrurilor mele
și tu ai fost făcut pentru cuvinte,
ne taie lumina pletele, umerii, ne cade o pleoapă de soare
prin apa grea a curcubeului

stăm drepti acolo unde pământul
ne ajunge ca platoșă, ca brâu și răsadniță -
până și muzica e un lucru, spui tu,
și aerul e albastru de solo de vioară și vântul dintre ramuri,
în vârful, este roșu de harfă, este galben de flaut

Zodie

I.

cândva l-am văzut pe Dürer pictând un cap de copil
era în anul o mie cinci sute unsprezece
fetița creștea cu nimbul lunii așezat de maestru
precum o coajă de alabastru cu irizări marmoreene,
apoi am ieșit dintr-un ou și am făcut aripi către nord
mai multe veacuri
fiindcă alunecasem de oboseală

II.

fetița mea are o grădină de flori bătute, cu miresme rare,
ascunsă la cingătoare ține psaltirea legată cu ceară,
printre gene îi palpită curat umbrele cuvintelor,
fără ca ea să știe

de aici marea cu scoicile ei preferate, și sclipirea uscată
unde adoarme lumina, după ce trece valul
care se sparge în bazalturi
ea a crescut întinzând brațele spre un cireș
cu scoarță bătrână timp de câteva secole
și cuvintele încă aveau rădăcini,
apoi s-a născut,
a plâns puțin ca un copil cuminte și a râs cât să îi încapă
o coroană de maci obraznici între coșite

III.

ieri vântul vuia năvălaș și aerul se sfințea în chilia lumii
la mijlocul dicționarului era un semn cu cerneală,
iar munții din atlas erau cotați înalți și tineri,
fata învăța să meargă singură pe sub brazi,

maestrul îi arăta o gețiană desprinsă din povestea
cu flori nemuritoare
și horbote de ploaie sub iedera copacilor doborâți,
iar ea își înălța fruntea năvalnică spre cer

Maternă

era o liniște ca într-o seară de toamnă,
Dumnezeu împărțea harul său în ochii cârțițelor

am spus bună seara și m-am simțit bătrână,
fiindcă omul căruia îi dădeam binețe semăna cu mine,
poate fiindcă era tânăr,
și poate fiindcă eu privisem cerul de deasupra lui
multe toamne de-a rîndul,
până când din cer căzuse lumina piezișă
peste gândurile lui:
aceleași copac noduros, aceeași casă dărăpănată,
aceleași iederă uscată agățată de vinele zidului,
aceleași iubiri nemărturisite sau neplăceri ascunse
sub idealuri tocite de înțeleș, sub convenții și rituri

l-am privit în ochi și am suspinat
precum nisipul în care forfotesc găngăniile mării -
fi-voi cîndva și eu ca el, ca omul acesta tânăr
de care mă leagă un pod de brațe și doi miri
care trec pe dedesubt?

era seară grea peste luciul stins al cerului,
nu aveam nevoie de nimic, decât să privesc prin ochii
cârțițelor

Răsărit

Am mijit din noapte ochii mei de femeie,
care sunt ochi de buhă, de omidă, de paing,
de gazelă și leoaică,
nu era niciun bărbat în casa mea.
Soarele parcă dispărea în timp ce se înălța palid
cu toți ochii lui
de leu și de bărbat cercetând fecioarele.

Să vă mai spun că am murit într-o bătaie de inimă
și am înviat în alta e fără rost.

Mi-era foame, așa că am mușcat o bucată de soare,
îmbătrânisem și uite, el strălucește iar deodată.
Și peștișorii din pâraiașul năvalnic depun milioane de icre
și brazii se cunună domnește în catedrale.

Paradisiacă

între noi doi există aer, există oase, carne și piele,
există rețele sociale și colocvii la distanță,
palimpseste vii și moarte,
ceva numit lună și umbra unui păcat,
iar alteori soarele ca o pâine cea de toate zilele

noi nu știm de ce și cum
urcăm pe scări rulante și în ascensoare,
zburăm cu avioane,
ne simțim animale respectate și iubite,
nu ne e frică să stăm blânzi ca mieii
dedesubtul fulgerului

e posibil ca în soarele de pe cer să fim chiar noi
și ne cheamă probabil Adam și Eva,
ba chiar toți oamenii sunt poate acolo,
numărați atâți cât încap în istorie
în funcție de ora trezirii din noapte
sau din pântecul mamei
a luminii de candelă din ei înșiși,
a pufului de viață care tremură gingaș în urechi,
aici, în lumea cea de jos

și altfel decât copacii sau păsările,
ne atingem cu vorbe rostite și nerostite,
ne iubim,
uneori clădim piramide de circari umăr lângă umăr,
fericiți că nu cădem
din mintea noastră în altă minte,

fiindcă ceva e mereu la mijloc,
un Dumnezeu atât de mare și necunoscut, ca un zid,
oricât ne apropiem unul de altul
mai înainte să murim

Melancolie

noi eram sobri și purtam măști respectabile
călcând peste zidurile care se frământă sub cetate
peste dureri din carnea raiului de sub noi

sărmani ca sufletul unui dascăl bătrîn,
imaginea unui Dumnezeu viu ne trezea din somn
și ne ascundeam cu frunză de smochin
locurile goale pe unde intrau în noi culorile frumoase,
viersul păsărilor și vântul ostoid marea

prea tare iubeam cerul, prea tare ne ciupea arcușul,
prea greu era să privim frumusețea cu ochii,
prea greu era să ascultăm muzica de veacuri,
deși am asurzit,
noi cei din linia întâi, secerăți, ținând piept lumii
cu toate simțurile noastre,
goi și singuri,
ca niște soldați pe scutul care îi apăraseră

Iluminare

luna era grea și se rostogolea cu greu în țării,
urma să plouă îndelung,
să se curețe pădurile,
să se spele pletele brazilor și ochii fecioarelor
printre gene ca stelele,
lungi-răsăritene,

urma să fie noapte grea,
creșteau inimi nedomesticite de prunci,
mureau inimi mari obosite,
inimi care mușcau din zidul spoit cu humă
precum licărul flăcării din vatră

de fiecare dată când Dumnezeu chema
praful ca aurul asupra mea,
era prea mult cuvânt și prea puțină pâine,
și mă umpleam în suflet de tot ce odinioară
trecuse cu pas de om
peste pragul altarelor, marilor grădini ale cerului,
unde doar grăunța luminii reînvie
chipul și lutul, de aici și până-n veac

trecuse și viața mea precum mranita pădurii,
precum scoarța cărților,
zidul ros al bisericii
și toate cele care se destramă
să-mi coasă cămașă de mireasă din apa râului,
să-mi sape fântână în gândul bătrânilor
să-mi taie sicriul din păduri ce nu mai sunt

Pietà

am cunoscut ierni fără nicio frunză în pomi,
temătoare, tremurătoare,
numai umbra mea cădea și mă însoțea
ca o statuie de Giacometti
și soarele
lăcrima tot mai aproape
pe drumuri de fier și de oțel, tot mai albastre
ascuțite, strâmte, ca arcușul unui zeu

prin lentila ochilor cineva vedea ca prin lupă
picături de ploaie și noroi
iar în adânc, prin carnea pământului,
citea povestea cetăților îngropate,
dar de ce oare?

– poate fiindcă noi eram oameni cu picioarele de lut vechi,
și îmi vedea inima cum bate și dă să scape
din cascada de sânge a multor războaie și iubiri

cât eram de fericită,
ca un animal mă simțeam,
înfășurată în haine groase, cu ochii ca niște păpădii
moi și calde, luminate
și dinăuntru și din afară,
cu acel surâs al madonelor cu prunc,
trist, cu bună știință a rostului vieții,
fiindcă stăteam dreaptă între două lumini
eu, cu o singură noapte lungă cât viața în brațe,
cât soarta de grea și de mare

dați-mi o frunză, imploram eu în șoaptă,
am nevoie doar de una ca să respir,

dar ele căzuseră toate, perfecte și frumos clădite,
ca niște cetăți,
și poate că era totuna pentru mine,
poate că era la fel de frumos

Întotdeauna, macii

nu e nevoie să povestesc mai mult,
bineînțeles că erau maci roșii,
erau fiindcă numai acolo și în acea vară puteau fi maci
exact în calea mea, pe un drumeag secret.

sunt mulți oameni care țin minte în detaliu
fiecare tufă de măceșe din grădina lor,
chiar și tulpinile de troscotel ascunse pe sub garduri,
ei știu când și exact unde apar și înfloresc toate
ei știu cât de moale e trifoilul nou sub talpă
și cum pocnesc boabele de hurmuz alb când le calci.
memoria nu e doar clepsidra care înghite lacomă nisipul,
memoria este uneori ca o repovestire a vieții.

pietricelele de cuarțit din copilărie s-au răspândit în lumea
orașelor asfaltate, pe la colțul cafenelelor,
iar clopoței de yucca înfloresc acum în curtea bisericilor
pe unde mă plimb întâmplător.
adun câte o castană toamna să o am lângă mine
cu emoția de a o ține în palmă și a o privi colorată deplin,
dar pedepsită să nu rodească decât bucuria mea

adesea zăream norii prin frunzele fragede ale viei,
vitrării țesute ca niște degete transparente în soare,
care abia dacă atingeau cerul și lumina
trecea ușor prin ele.
căutam an de an cum răsar păpădiile,
până când am îmbătrânit și abia atunci am găsit cărarea
prin orașul mare și bătrân ca un codru,
plin de rădăcini din copilărie

și cu melcii bruni de demult traversând trotuarul
pe o stradă aproape de strada mea

nu e nevoie să povestesc prea mult,
fiindcă nu doar cuvintele ne leagă ca un ocean
de restul lumii,
ci și toate lucrurile colorate, care apar și dispar pe retină
și toate sunetele și ritmurile de demult sunt azi cu mine
aproape la fel ca într-un concert neascultat până acum.

unele culori sunt puternice, altele sunt aripi de fluture,
precum macii aceia când visam că m-am îndrăgostit,
în singurul an când ei au crescut exact în drumul meu,
și poate doar vântul le știa povestea trecătoare...

Primordială

într-o zi ninge cu gene roșii-apusene,
cădeau duse de vânt de la vreun arbore în floare,
precum staminele grele de polen și soarele fugea
de colo-colo și ne avertiza să nu îl privim
printre multele noastre gene,
căci irizarea luminii îl rupe și ne doare până la lacrimi,
ne taie oblic luminișul din ochi
și el alerga iute să nu îl vedem,
ba după un sequoia gigant, ba după piramidele Egiptului
sau muntele Ararat

fiindcă curcubeul ne despică lumea în patru zări
și raza în culoare,
dar lumea rămâne bună și întregă, așa cum este,
fulg de lumină, geană sfântă de rai,
glas de profet în toate legile sorocite,
pajiște bogată cu izvoare mai bătrâne decât buchiile vieții

numai că Eva l-a privit pe Adam de la facerea lumii
printre gene
ca să își ascundă ochii dezgoliți
și el s-a rupt pentru ea în tată, fiu și frate

Rădăcini

mai apoi mărul avea și flori și fructe putrede
pe-același ram,
bunicul plecase mai demult dintre noi,
cu căciula lui de miel mirosind a naftalină,
tribut pentru o primăvară târzie,
ultima răsărită cu greu din inima lui irosită,
înhămată la carul mare an de an

era o toamnă tulbure, haotică,
chiar una fără merele de odinioară,
câți ani trecuseră numai apa râului știa,
două coase stăteau cu mânerul dat la rindea
și vopsit verde,
prinse de stinghiile unei stupini fără albine

pe sub pietre fugeau mrele și țipari,
lunecoși ca privirile oamenilor singuri de prea mult timp,
înotând contra curentului, magici și reali totodată,
apărând și dispărând ca lacrimile moșului
când încuia porțița,
undevea pe cerul albastru curat,
undevea prin pupila deschisă a vetrei satului,
undevea prin răstoaca de odinioară cu fluturași cafenii
și mohor fraged pe marginea drumeagului

mai cădeau și stele, dar rar și nu multe,
și poate că atunci când el a murit, sărac și trist,
numai o singură stea mică
a început să clipească
și el era închis în lemnul coșciugului,

după o viață întreagă cu mâinile crăpate ca pământul,
demult, când erau toate un singur anotimp,
și el aștepta mereu la porțița din lemn verde către uliță

Dans

îi văd pe ceilalți trecând albaștri, ca într-o horă,
perfect sincronizați cu valurile mării,
pas cu pas, căldărari ai luminii piezișe,
fântânari ai cerului pictat cu stele,
goi și triști, ca în desenul lui Matisse

privită în negativ, culoarea roșu devine albastru,
și poate că cerul este în realitate roșu cald, oranș
și noi îl vedem albastru, iar marea e de sânge
cu corali bleu,
și lumea stă la mijloc de curcubeu
unde s-a oprit lumina brusc,
unde s-a înecat raza în cristalul ochilor lui Dumnezeu
ca să ne dăruiască cu toate cele lumești,
la frângerea luminii,
la praznicul de îngeri și cuminecarea zeilor

aici suntem acasă, la polul opus ombilicului lumii,
născuți prin lumea cuvintelor care ne ține loc de piele,
ne amăgim că nu e frig și întuneric,
într-o lume ca un dovleac copt care ne ține vrăjiți,
ca să învățăm graiul prin sinapse directe între două lumi,
de-o seamă cu scoicile și nisipul

Alarma

sună din nou alarma...
sunt departe de oraș, mă aflu aproape de linia de centură,
burdihanul bolnav al citadelei pleznește la primul nasture,
departe de filme de groază, cu mereu aceeași alarmă
dintr-o carte de H.G. Wells,
când mai era vreme ca orașul să se umfle în pene
ceva mai mult

și totuși sună din nou,
se strecoară trenuri pe calea ferată, trenuri de marfă,
pământul docil trepidează până sub casele sărace
de lângă șine, iar trenul ars de ploaie și vânt
fuge ca o pată pe rochia unei mirese triste

fără îndoială e primăvară și poezii orașului
încearcă să se trezească cu umerii lor gârboviți
sub același pământ greu, cu bolovani până la cer,
până la atriul stâng dintr-o inimă,
dintr-o casă cu veacuri de praf pe fațadă,
unde răsună din nou alarma
lovită cu ciocanul de pe ușă

Cunună de spice

tiptil, pas cu pas, pe portativul pașilor sparți pe trotuar,
viața mea despre care uneori puteam pretinde că e muzică,
uneori bine strunită,
o viață ca oricare alta, de femeie singură îmbătrânind,
începând să uite
cheile înțelegerii unor lucruri cunoscute odinioară

e interesant să îmbătrânești, numeri lipsuri pas cu pas,
numeri slăbiciune una după alta,
viața e încă o sărbătoare, îți spui,
fiecare chip de om văzut în orice zi este o biblie,
o cărămidă la temelia fericirii și rugilor de recunoștință

o cunună de spice coapte îmi e sufletul,
prinsă de troița veche din sat, furată morilor,
secerată și uscată, ciugulită de păsări, bătută de vânturi
așteptând ca drumeții credincioși să se închine,
de trei ori către răsărit,
până când ploaia o va înnegri ca pe o icoană veche

și tu, prieten drag, îmi vei ține umbrela deasupra,
până când numele mi se va șterge și el

Povești cu păpuși

doamna aceea frumoasă din cartea Virginiei Woolf
citește și scrie scrisori ca niște pergamente transparente,
ca valurile înspumate sau ca gândurile rătăcite
la umbră, într-o grădină cu toți copacii bătrâni,
unde ploaia cade dantelată și largă,
printre suluri de papirusuri vii,
și role pentru automate muzicale

pentru sufletele noastre de păpuși cu dinți mecanici,
cu ochi mecanici, cu inimă mecanică,
care citesc pe hârtia perforată aceleași melodii,
noi, ca niște personaje virtuale
pe linia vieții unui zeu bărbat,
femei fără adresă care scriu scrisori fără adresă

alături, pe plaja chihlimbarie cu scoici sparte,
se pot citi doar pașii unei fete
care învață să citească și învață că lucrurile au toate nume,
în afară de stările sufletești,
care sunt numite uneori Mozart,
alteori Beethoven, alteori Chopin,
stările acelea sufletești cum ar fi vântul primăverii
zvântând ploaia din mărunțelul înflorit al buniciei
și glasul ei moale,
citindu-i din nou și din nou povestea preferată

Cartografie

albastră e marea, verde e pădurea,
dar îngemănat cu nebunia este roșul cârmâz,
de terracotta și sienna arsă al pământului

soarele a desenat ceva pe pielea mea
și poate că atunci pământul întreg s-a clintit
cu un milimetru sau cu mult mai puțin
în timp ce eu pipăiam altfel cu degetul o altă lume,
o hartă magică din lumea viselor mele
pe care scriam semne care schimbau lumea celorlalți

sau poate că atunci s-a desprins puțin praf
din petroglifele din deșert, întâmplător odată cu
ceea ce se scrijelea pe degetul meu de lut,
poate că eu eram harta, așa cum unele femei
sunt văluri albe pentru beduini,
așa cum altele sunt poame sau vin,
oare nu sunt femeile ceva din toate lucrurile cele bune,
și tot ce e deșertăciune, dar și tot ce este miez?

poate prin vis au crescut marile ziduri și orașe,
poate așa crește întreaga lume cu păduri și deșerturi
iar noi umplem coșul cu fragi al unui copil
dintr-o lume baroc,
cu toate culorile din lumina ochilor noștri,
noi, oamenii învecinați cu nebunia
de terracotta și sienna arsă,
de roșu cârmâz al pământurilor mediteraneene,
de roșu nisip din Valea Lunii,
calzi și moi precum lutul terrei sigillata,
precum terra rossa din lumea lui Don Quixote

Piatra

dintre toate lucrurile bune ale vieții
cel mai mult îmi amintesc de piatra de la portiță,
acolo unde stăteau bunicii mei.
ei erau oameni buni, dintre cei care stau într-un loc
întreaga viață,
nu dintre aceia care locuiesc undeva.
sau așa credeam eu, fiindcă despre oamenii de la țară
se spune că stau undeva, nu că locuiesc.

piatra mare și rotundă aproape,
pe care nimeni nu o clintea,
așezată în fața portiței verzi,
poate ascundea sub ea vreun șarpe nevătămător,
iar eu, copil, țopăiam în joacă, ba pe piatră, ba pe lângă ea.

bunicii mei au trăit o viață întreagă fără să vadă marea
adică apa fără capăt în fața ochilor,
nemișcată și imensă, ori poate cea mai mare iluzie
pe șevaletul lui Dumnezeu,
fiindcă Moise a rupt marea în două cu toiagul,
așa cum fac numai oamenii meniți să conducă un popor.

bunicii mei erau țărani
și nu erau interesați de mare,
era mare pădurea și bunicul știa fiecare copac pe nume,
în miezul pietrei stătea cuvântul Domnului,
măcinându-se încetul cu încetul,
sau însuși Dumnezeu, sărutându-ne tălpile.

Despărțire

eu stau într-o oglindă, tu în alta, și cineva se uită la mine, dar rar, visez păsări albe cu zborul prelung, fluturi albi printre ierburi înalte, marginea unor pete de culoare pe cer, ca atunci când se dezleagă norii înainte de asfințit și totul devine clar și are un înțeles anume, dar rar, fiindcă mereu se ivesc deodată mai multe înțelesuri

ce trist e să te privești singur în oglindă! aș fi vrut să ne privim măcar o dată unul pe celălalt, ca două oglinzi față în față, dar acum era timpul să ne despărțim și un tren marfar oficia momentul trist printr-un șuier puternic

mie nu îmi plac despărțirile sau abandonul: viața capătă o aromă de migdală, preoții zâmbesc în haina lor neagră, copiii râd în haina lor albă, copacii freamătă încă de tineri și verzi, iar eu stau și mă întreb ce pot ei spune - ori poate ei trimit vântul pe cărări, departe, să aducă ploaia la noi, fiindcă ei știu, ca regii din vechime, să cheme și să izgonească

amprenta tălpilor mele este rece, ca oglinda, și pământul se vede întreg în ea, prin toți pașii mei desculți de odinioară

Rugă

poate că era mai bine dacă chemam
îngerul cel mai bun,
cu zâmbetul lui cel curat încolțit,
să-mi răsfire trei fire de răsură,
să-mi descânte de plete cărunte,
să moșească viața mea cea lumească

dar niciun înger nu zboară la omul cu suflet închircit,
cu suflet temător atunci când frica
mânjește ziduri albe cu urme de cărbune
care crengi au fost cândva

am hotărât să îmbătrânim domol
noi, cei cu îngerul în spinare,
căci trece apa, trece ea repede și sub podul cel înalt,
dar noi în alt tărâm ne izvodim sfârșitul
și suntem treji
și în dinți ținem strâns, ca pe boabe de mărgărit,
cuvintele de luare aminte

am să ridic un zid ca să te acopăr pe tine,
suflet pricăjit,
în fața copacului înflorit al altei lumi,
al altei emisfere ascunse a planetei,
și, ca un zid crescut în fața lui,
mă voi opri să dorm pe jos

Matilda

Mi s-a spus că sub această măgură e o cetate îngropată,
Dumnezeu a tras-o în adâncuri
când s-a stins ultimul rege puternic al cetății
și seminția lui s-a risipit.

Viața e aidoma firului de păpădie
cu hainele ei colorate, numite iarbă, pădure sau mare
cu oameni risipiți peste tot, oameni din diferite zodii,
laolaltă cu peștii, șerpii și broaștele – frații lor de cruce.

Lutul de pe roata olarului s-a uscat de mult,
dar albinele clădesc faguri și acum
iar rândunicile își repară cuibul.

E o cetate care tace aici, sub picioarele noastre
și tu ești tot aici, închinându-te cerului și pământului,
Matilda,

aceeași femeie dintr-un tren văratic,
dintr-un timp văratic al nostru,

femeie cu brățări care zornăie, zveltă și cu pielea arămie,
cu gleznela la care se închină crinii sălbatici ,
cu apele ochilor clare precum iazul din copilăria mea.

Tu, care nu știi cine a fost regele de demult,
vorbești de parcă ai recita vechi leme și teoreme,
șoptești mari minuni
de parcă ar fi despre perna pe care adormi,
sau preșul pe care calci după ce mâinile tale l-au împletit,

dar pare-se că am uitat tot, țin minte doar sunetul
brățărilor tale
subțiri, din mărgelile de abanos la mâna dreaptă...

Voi, femeile care vorbiți rar,
parcă ați toarce ca o pisică atunci când întrebați ceva,
ca să nu fiți dezamăgite dacă nu vi se răspunde,
și adormiți brusc atunci când ceva nu vă place.

Mi s-a spus că sub această măgură este îngropată o cetate
și chiar sub casa ta, Matilda,
vor face un șantier arheologic.

Masa din colț

o femeie singură și șervețelul de la restaurantul cu meniuri
la preț redus, mereu desfăcut și mereu îndoit,
iar în vitrină două umbrele care își împart cerul lângă zid,
o geană de lumină care cutreieră cerul,
mâna ei delăsătoare, atingând fața de masă trepidând,
ca un cap de picup pe un disc vechi de 45 de turații

între degete ține jumătate din fiecare literă de pe șervețel,
jumătate din U, din A, din Z, din T și H
sau alte litere cu axă de simetrie -
ca toți oamenii triști, câteodată fuge de lume
și numără fulgerele furtunii, numără literele asimetrice,
numără dungile tuturor preșurilor pe care calcă,
numără pietrele dintre doi stâlpi de pe stradă,
speră să uite foamea și mesele ascunse
în colțul restaurantului,
noaptea lungi în care parcă atingea luna sau stelele
și parcă oamenii erau la ani-lumină depărtare

cu fusta veche întinsă peste ciorapul găurit,
ea privește perechile vesele de parcă ar fi la o nuntă,
și așteaptă ceva, undeva pe o bancă îngustă,
în ajunul Crăciunului

Ioan și țara lui

trece un zvon de clopot pe sub coasta abruptă,
semn că aici e hotarul din timp
unde un pribeag descalecă din hățișul memoriei,
unde regi și regine cad din întuneric în lumină,
aburcați pe umerii unui țăran

cineva silabisește rar tot pământul și cerul,
și, dintr-un nod al batistei, sfânta duminică
cade pe glie ca o sămânță de soare,
loc umbros să găsească și de ploaie sfințit,
capetele noastre domnului să le plecăm

cu crucile mici cusute pe ia albă,
cu râurile ei negre și bogate,
e noapte și zi între grumaz și poale,
în jocul durerii cu viața, în jocul iubirii cu moartea

cineva întoarce lumea cu fața către soare,
ca să fim și iarnă și vară, să strălucim și să ne-ntunecăm,
cu sarea trudei pe brațe și pe piept rătăcim,
cu oasele noastre subsuoară

Vedere dublă

decorul era ca într-un basm cu mineri pitici și hirsuți,
plin de saci legați la gură cu sfoară șubredă,
erau bănci cu stînghiile prinse în ținte argintii,
pălării mari de ciupercă albă crescută pe copaci bătrâni...
lumea vegetală cobora în genunchi și pe coate și pe burtă
de la pom la ciupercă și apoi la floare și la iarbă

surprinzător, câte un trandafir roșu de noiembrie târziu,
era drept înțepat în mijlocul grădiniței ca o regină,
lângă crucea din fier forjat și ruginiu a unei tinere moarte
între zidurile spitalului de psihiatrie
cineva plătise pentru tratament, cineva pentru cruce,
cine știe ce fel de femeie o fi fost –
ori cu buzele și unghiile vopsite,
ori din cele cu ochii fardați doar cu cearcăne mai degrabă

basmul încălzea inimile, le îndulcea cu ceai și zahăr brun,
la cofetărie era frișcă proaspătă și bătoasă,
cafea caldă din prafuri,
motanul negru al spitalului dormea pe bancă
sub prima ninsoare,
oprimat și îngreunat, ca într-un fel de torpoare
transmisă telepatic de vreun om înghițindu-și pastilele

în zori de zi, când se deschidea ușa spre gerul de afară,
treceam încet peste prag în lumea mitică a celților vechi,
și-mi atârnam la urechi sticleții vioi din cei doi plop
arși în vârf ca două lumânări de nuntă,
câlcam pe iedera crescută
stingheră, pe jos, și în găinaț de cucuvea,

căci ele, doamnele nopții, stăteau placide, înghețate
pe crengile de sub acoperiș,
nemișcate, ca niște ornice din turnuri medievale cenușii

eram doar o piesă de butaforie
din basmul sălbatic, feeric și întunecat
și rătăceam cât vedeam cu ochii, de colo colo

Timiditate

El se apropie în vârful ghearelor,
cu penele strânse la subsuoară,
atinge ușor pâinea de pe masă
și se așază pe un scaun tapițat.
Apoi, cum noaptea mușcă din fereastră,
el își îndoaie capul într-o parte
și, cu mare grijă, ca pe o comoară,
scoate doi ochi căprui din buzunar.

O privește prin ei și își suflecă mâneca
să-și ștergă o lacrimă și apoi pune ochii la loc
în buzunar, bine curățați.
Scoate cu grijă de sub gulerul scrobit
o inimă chinuită care încă bate
dar trebuie să o ții strâns
să nu sară mai departe, ca o broscuță.

Ea atinge inima cu degetele și zâmbește
ca în fața unei jucării,
apoi o lasă lângă pâinea de pe masă.
Încet de tot, firimitură cu firimitură,
sfărâmă pâinea și îi dă și lui să guste.
El refuză și începe să cânte
cu ochii închiși, fără niciun sunet.
Ea știe că el cântă, chiar dacă e tăcere.

El e undeva departe, ca o stea care cade
și tace, prea departe să îl auzi.
Masa e veche și de aceea are un sertar mare,
cu poezii despre el și ea.

Fir-ar să fie de viață, chiar că sunt geloasă,
de parcă nu eu le-am scris.
El ia și inima cu el când pleacă,
ca să mai poată veni și altădată.

Concert pentru harpă

printre flori de tamarin, bougainvillea și oleandru,
Aurelia a întemnițat o pasăre cântătoare.
norii trec unul după altul la fereastră
și par să fie fericiți deplin,
așa cum vrea și ea, ca vata de zahăr în mâini de copil,
dar pasărea nu cântă.

azi nu pot scrie nicio poezie,
liniile cu cuvinte par să fie râuri și munți
pe o hartă necunoscută,
imobili și de neșters.
cineva a desenat harta, numai el știe
de ce curg râurile spre câmpie,
și la fel altcineva a scris versurile mele,
iar eu doar umplu
liniile prestabilite cu cuvinte,
în funcție de lungimea versului
și melodia vocalelor.

Aurelia este o femeie ca și mine,
o băbuță care citește mereu
cărți despre Mare Nostrum și Pontus Euxinus,
și despre marginea pământului care le înconjoară.
gândul ei trece ca o corabie dintr-o mare în alta,
lucrurile prind înțeleș
și eu mă simt privită când ea privește pasărea,
mă simt hrănită când ea hrănește pasărea.

ea este o femeie frumoasă
care a îmblânzit florile și păsările și peștii din fântână.

eu nu mai știu dacă mă cheamă Aurelia sau sunt
doar o pasăre întemnițată
între pereții de sticlă ai unei sere,
mi se pare ciudat că nu îmi amintesc cum mă cheamă,
dar cred că trebuie să o rog pe ea
să deschidă o carte:
poate că sunt un munte de cuvinte sfărâmate
și oasele mele
sunt doar vocale care cântă câteodată.

Legendă

a fost odată un zeu înfricoșător al mării
și, pe orice mare te aflai, el era stăpânul, căci mările
sunt ape mari care pot comunica cu celelalte mări,
oriunde s-ar afla ele.

vijelie, furtună, gheață la mal, toate durerile
facerii și prefacerii le încearcă valurile, neobosite,
precum strigă nou-născutul lăsat singur.

stăpânul cunoștea toate vrăjile, putea
să preschimbe în copil orice bătrân,
putea să îmbătrânească deodată orice bărbat tânăr,
să hrănească balenele cu pești mici și peștii mici cu aer.
apele erau precum puroiul,
izvorâte din trupul beteag al lumii,
pline de vieți mici pe care uneori le aruncă peste maluri.
noi, cei de pe uscat, suntem la fel – copiii ai mării
care sapă fântâni în trupul greu încercat al mamei pământ,
copii care se bucură
când găsesc izvoare de curând ieșite la lumină.

marea e un lucru amețitor, un lucru care fură mințile
celor nepregătiți și neobișnuiți cu ea.
unii credeau să sunt sirenele de vină, alții că vocea mării
e vrăjită fiindcă stropii se ridică la cer și aerul
pe care îl respirăm e parfumat și sărat.
marea ne orbește, încât uităm de noi înșine și pașii
ne sunt ca de copil și tălpile parcă înoată
în timpul mersului.

după ce zeul nostru a murit, ucis de alt zeu,

cu toți cădeam noaptea din picioare,
lipsiți de sprijin, pașii noștri erau moi și fără zgomot,
gândul nostru se îneca în mare.

unde este sistemul cartezian,
unde este teorema lui Pitagora?
o altă geometrie marină ne fura coordonatele fixe
și dacă încă mai zăream cu ochii noștri
Carul mare sau Orionul,
era doar ceva temporar, căci zeii mării au ochii
mai puternici ca ai noștri și noi vedem
ceea ce vor ei vedem

întreaga lume e a lor, a celor câțiva giganți,
ale căror răni supurează prin mări și oceane

Solarium

prietena mea, Aristița, s-a îndrăgostit absurd,
ca toate fecioarele,
visa că doarme într-o coajă de nucă,
legănată de oceanul verde-albastru de sub ea,
sau pe un fulg alb căzut din cuib,
legănată în timp ce coboară pe pământ în somn.

când se trezea, vedea cum perdeaua de iederă de la geam
tremura în adierea vântului și fluturii albi
ai sfârșitului de vară
zburau haotic în toate direcțiile, ca-n visul ei de fată.
Aristița visa că i se prind în plete și într-o zi
chiar așa a fost.

ca un ciulin albastru crescut în deșert,
așa își simțea ea trupul,
cald ca vecernia unei blânde duminici,
greu de smuls din singurătate,
iar ea dormea mai departe, tricotând în somn,
desenând în somn,
numărând măgelele pe o sfoară cu multe noduri.

când se trezea, ce-i drept destul de rar,
visa cu ochii deschiși, fiindcă soarele era
prea generos cu ea, limpede era aureola lumii,
ca o cupolă a unei biserici daurite
și duioase erau umbrele, precum
un bărbat străin de viața ei, care o urmărea cu gândul,

care o atingea pe umeri și peste pântec și buze,

care părea să fie venit din ea însăși
și totuși era altceva, ca o bunăvestire ce umple
de teamă fecioara, ceva ce nu asculta de legile opticii,
o umbră mai altfel, despre care nu putea să spună
cui aparține.

mult mai târziu, Aristița s-a recules, a înțeles
că nu umbra informă este miezul lucrurilor,
că lumina este viața și cuvântul oamenilor,
a înțeles cum semințele din iarnă încep să crească
și a înțeles că nu era iubire ce simțea, ci doar

o frumoasă și sălbatică uimire – ca a unei femei
dintr-un trib, care dansează în jurul minunii focului,
care se miră cum soarele pictează în culori prin noi înșine,
cum soarele vorbește prin noi înșine
și noi copiem lumina din noi înșine și naștem prunci
în timp ce visăm, fără să știm.

Numai așa te recunosc

Rafaela, îmbrăcată într-o rochie verde-albastru,
semeni cu un fluture încă neinventat, ești subțire
și mânecile tale largi
acoperă fereastra pe care te sprijini,
fereastra pe unde vin înăuntru
culorile verde și albastru pe care tu le amesteci,
marea și chiparoșii,
și legenda unui antic secol mediteranean.

Rafaela, nu te întoarce spre dreapta ferestrei ,
fiindcă ochii tăi nu seamănă unul cu celălalt,
obrazul tău stâng este piersică albă
și umărul tău stâng e ca nisipul,
eu nu pot merge mai departe
decât ceea ce îmi dictează creionul,
căci altfel schița ta moare înainte să o aștern pe hârtie
și rămâne doar marginea împodobită cu vreji
de viță-de-vie.

de fapt ești prea vie și mi-ești prea dragă.
dacă privești spre dreapta ești ca o zână străină
dintr-o poveste încă necită pe care eu nu o pot colora,
pe malul mării, unde un copil deschide o carte fără litere
și parcă văd aieva cum poveștile cresc înăuntru,
între palmele lui mici.

este ceva în mîntea mea care mă oprește
și nici nu te văd bine,
întoarce-te cu partea inimii spre mine,
numai așa te recunosc.

când vei muri, peste mult timp,
va trăi doar fluturele captiv în poala rochiei tale.

Rafaela, încă vom mai trăi un timp mediteranean,
iar ochii noștri, ca niște pești aurii,
înoată pe spate nevăzuți de nimeni.

Natură statică

la marginea oraşului de sare sunt statuile,
pirul şi pământida,
muşuroaiile de cârţiţă...
îmi plec grumazul ca un cal alb cu frâul
strălucind de sudoare
păşesc printre cântece şi flori întârziate,
simt că tresalt din colţul inimii,

în spatele meu stă pe loc o statuie de nisip
şi umbra ei rotitoare,
din zori până seara
ar fi de-ajuns să sufle vântul,
să bată soarele ca ea să se usuce,
să se sfârâme,
dar eu merg mai departe

cineva a lăsat drept ştire faptul că ne iubim, noi, oamenii

Interocepție

pe brațe duceam o stea fumegândă,
ca un copac rupând ceața era lumina mea,
lumină de noiembrie roz.
brațele mele erau omenești și ochii de fată mare.
eram largă și luminoasă, mă simțeam copil
și Dumnezeu mă spăla de sare și zahăr,
mă îndestula de hrană și apă clipind din ochiul lui drept.

toamna începuse să aibă ceva real (obiectiv)
în senzațiile mele vizuale,
ca și cum percepeam lumea din fața altui om,
ori poate lumea dincolo de oameni,
nu doar pe mine așa cum mă știam.

dar cum altfel aș fi putut privi lumea
decât prin lăuntrul creierului meu,
unde mă vedeam și pe mine respirând ca o broscuță
imediat după ce m-am născut?

fiindcă prin pupile intra în mine
o lume mică de tot și duhurile luminii
săpau cu acul cel mai fin până intram și eu în bijuterie,
o lume din care cineva fura sau adăuga
câte o floare sau câte o piatră.

zilele acestea am căzut odată cu frunzele
și de acolo, din noroi,
lumea era cu puțin mai mult decât eram eu.
prin mine cineva se uita la lume și eu
nu mai mă vedeam cu totul în oglindă.

Replică

de pe brațul meu drept alunecă năframa albă
ce o purtam la templul dintre chiparoși,
să nu mă ardă soarele,
acolo unde toți se așteaptă să fie acest templu,
unde femeile bat rufe în apa lină
ce coboară lângă moară,
lângă mușchiul verde și florile carmin.

eu și imaginea mea în oglindă -
doar ochii mei se interpun între mine și taine
pe care nu aș fi vrut să le cunosc,
fiindcă mă temeam de trezirea rece a unei brute raționale
dincolo de sufletul meu, dar am greșit.
eu și lumea mea suntem una și aceeași persoană,
tot ce am gândit sau am văzut și apoi am uitat
încă trăiește între noapte și zi,
între certitudine și vis.

pas cu pas mă lepăd de vechile religii,
vechile leagăne ale pruncilor vii,
așez cântecul și iubirea drept moștenire
pentru arheologi și pădurile înalte.
printre filele cărții doar vântul mai cuvântă
pagini nescrise.
cred și azi că din grundul pictat de mine pot răsări
înaltele flori ale deșertului,
ale grădinilor suspendate, ale ghețurilor veșnice.

Sunt un om care nu mai crește

sunt un om care nu mai crește, ci stă pe loc
în bătaia vântului,
dar numai Dumnezeu știe.

sunt un caz clinic, disecat și preschimbat
în planșă anatomică,
cu ochii mari, bulbucăți, de culoarea violetelor timide.
probabil că sunt încă vie, fiindcă îmi place
boarea serii, undeva pe un țărm
păzit de stabilopozi și far.
aici erau pașii mei și mai departe,
la vreme de vreun ceas, erau picioarele mele,
aici erau buzele mele sărate de vorbele triste
despre moarte și libertate
și la vreun metru distanță curgea sudoarea
de pe fruntea mea,
ca apa dintr-o stalactită...

presupun că ați mai văzut oameni care strigă după ajutor
și la un kilometru de-abia găsiți
forma trupurilor lor, corzile lor vocale invizibile
încă vibrând, buchetul de maci și albăstrele
pentru ultima lor nuntă campestră,
partitura pentru pian sau solo de vioară.

sunt un om amărât de gustul vieții și alb
precum zăpada din munți.
mă împărățesc cuvintele și cântecul, duminica și
dragostea.

Solilocviu

într-o cameră goală sunt doar eu, cu degetele îndoite,
ciocănind în peretele rece din stânga inimii mele.
e ceva mai bine, sunt regizor și actor
în această unică piesă în care mă regăsesc,
nu voi dezamăgi decât publicul de lari și penaiți,
de paingi, acarieni și praf

sunt vie, inima mea doarme în altă inimă,
în visul că e ceva mai mare dincolo de mine,
precum cerul ar înconjura pământul,
sau invers, câteodată mai uit cum este realitatea,
dar, fiind singură, mă tem să nu devin
o femeie cu adevărat atât de singură,
încât uită de sine cu totul

cu pași repezi peste nisip, cu bucuria de a simți
cum vine noaptea, de a mirosi iarba udă,
busuiocul și sarea din pletele
fetelor scăldate în mare

încălziți de aburul mării,
printre mulți pești sclipitori, scoici gigantice,
și alte amănunte delicate, buze și cuvinte,
fragmente dintr-o roată a ideilor de lut,
noi doar zburăm cu pene roșii și galbene
către macii din deal, către floarea soarelui
întunecată de rod

și tot la fel vorbim cuvinte care ni se cuvin,
care ne sunt date precum scutecele și giulgiul,

rotunjim silabe care sună bine împreună
și El ne aude pe toți deodată și uneori ne amuțește,
ne scrie pe portative,
ne redesenează pixel cu pixel,
cu vârful curbat fin al penelului,
iar noi dansăm pe vârfuri sau călcăm pe toată talpa,
care uneori ne doare de atâta onestitate

după câteva decenii, am învățat cel puțin să uit
teama de a fi singur, teama de visele din spatele ochilor

Drumul mort

cel mai aproape drum de mine e un drum de țară, azi neumbat, mergând către sat, cu praful așezat alb și cu fața luminoasă, ca ștergarul țesut în casă, împodobit cu dantela bunicii. pe-acolo mi-am pierdut și eu o parte din suflet, lipit de roțile căruței, înecat în mireasma miriștilor dimineța, ieșind în întâmpinarea soarelui, care sclipește ca un bănuț prin frunzele plopilor

plopii, prețioși și reverențioși, însoțitori de drum în peisajul sărac, fără case, fără oameni, dar înalți și drepți, așa cum șade bine drumului, iar eu, copil, călcând peste umbre, numărând străjerii de la un pom la altul, privindu-mi propria umbră

cel mai aproape drum de mine e un drum mort, iar macii rupți și aruncați pe drum se usucă – parcă adormiți deodată în visul unui copil care i-a rupt, atât de repede adormiți

Cânticel

ai grijă, îngere, că ți-au înmugurit aripi
să te zboare vânticelul de aprilie mai sus de răstoacă
și de luncă,
acolo e valea toată verzuie ca lăptuca proaspătă
și m-a apucat un dor să cânt și să cuvânt și nu am cui.

cresc lăcrămioarele ascunse în cochilia
frunzelor ca mătasea,
ies la lumină piciorușe și antene,
plânge cu rugină Hristosul de pe troiță
și copilele își vopsesc unghiile
ca pe niște gărgărițe roșii – e primăvară,
iarba și păpădia mustăcesc prin spărturi din asfalt,
trifoiul își scutură mătăniile ca o femeie,
graurii fac horă și, vezi îngere, sub umbra unui nuc
mi-am îngropat copilăria, două fire de nu-mă-uita
și o panglică de școlăriță.

inima lumii e grea și poate că din ea crește o altă inimă
ca în tablourile Fridei Kahlo,
după bătaia ei vom măsura clipele,
fiindcă timpul e un zeu mare
și adânc ca un ocean, nimeni nu îl știe măsura cu totul,
nimeni nu îi ghicește mersul de prunc cu călcâie moi
peste buzele și pieptul nostru.

Simplu

îmi ascult inima cu clopotul stetoscopului
și mă gândesc
că probabil unii cred că inima seamănă cu clopotul,
că răsună când omul intră într-un loc de rugă
și sfințire cu inima

o inimă de turtă dulce,
asta visam când eram copil și bunica povestea
despre iarmarocuri de dinainte de război.
secolul douăzeci și urâtele răni ale războaielor,
visul de pace universală al unui copil
care tremura de timiditate
în fața profesorilor. asta eram. nu întrebam nimic.

o inimă mare și roșie. căprioara ieșind
din foșnetul porumbiștii,
aproape de calea ferată. eu privind pe geam în afară.

eu privind pe geam înăuntru.
clopoțelul recreațiilor sau pauzelor lungi,
mirosul de săpun al sendvișurilor din trăistuța albă,
mereu cineva care știe să coasă inimi decorative,
sau să peticească cu glazură roșie și albă,
altcineva care înfîge acele în pernița ca o inimă,
altcineva care dăruiește mărtișoare – coșari și ghiocei,
trifoi și inimioare,
străpunse de săgeată, cât mai convențional.

inima mea bate normal acum și îmi place să o ascult,
am înțeles că sunt la mine acasă atât timp

cât mai pot să văd
dincolo de ziduri și de coaja tandră a lucrurilor.
lumina. ceva bun și curat. profilul unei idei platonice.

cât timp mai pot asculta cu inima,
dincolo de frecvența sunetului.
un cântec vechi, atât de vechi încât
s-a săpat în memoria mea,
călătoresc pe șinele nervilor prin care mă ascult pe mine,
ca un sălbatic cu urechea la pământ.
o inimă mai tânără decât trupul ce o ține captivă.

închid ochii și caut ceva frumos,
o urmă de animal în ploaie,
un bob de apă prizonier pe firul ierbii, mic diamant,
mic curcubeu,
mică tresărire pe limba păsărilor
și cos sub pleoape cămeși de iarbă vie,
cu muguri noi bătute.

Ulise

ochii mei dor, ochii tăi dor,
dar între noi e marea.
precum o stâncă pe care valul o uzurpă,
aşa este altarul nostru.
precum floarea albă din dantela mării,
precum rugii de muri cu țepii vii,
aşa ne sunt patima și drumul.

eu merg către locul unde se scutură merii,
nonșalant, patetic și amar.
sunt ca Penelopa lângă mal,
vântul mă citește și mă declamă
în limba păsărilor, a algelor și a ierbii.
povestea tristeții mele cade din tăria cerului
ca ploaia de vară pe acoperișuri.
pitulată în pod, ascult și tac.
nu pot plânge, viorile cântă scherzando
până când și urechile mă dor.
totuși între noi mai este un anotimp.

aşa precum călugării aduc prinos de iubire și iertare
pentru Dumnezeu care trăiește prin oameni,
pentru cel mort și cel înviat,
și pentru duhul care șoptește apelor
necuvântătoare
dar și celor care dau un rost vorbelor,
mă rog și eu ție și mie,
nouă, cei vii și departe unul de altul,
îndreptățiți să iubim și să ne iubim,

precum piatra pe care calci, mă rog să fii viu
să avem timp să credem și să sperăm unul în celălalt.

dar între noi e marea și ecoul care ne separă,
precum un vânt neprielnic corabia o ține departe de mal.

Joc

tânăra ca o căprioară,
albastră, măiastră și zeiască
este iubirea,
aur de albină, roșu de alizarină

în ochi crește cerul, înalt, peste lume aruncat
până când ceasul se întoarce de unde-a plecat
într-o gară de demult
când tăcerea pe amândoi ne-a durut
în zori, ochii noștri în multe culori
s-au desprins de lume și-au căzut
la granița dintre suflet și lut

silabisind cuvintele, prețuindu-le ca pe-un dar,
printre nerostite minuni cu miezul întreg și clar,
tu prinzi între multe oglinzi
casa veche cu grinzi, trupul meu
în care simt cum te-aprinzi

și norul alb ce s-a înălțat peste mărul cel adevărat,
până când mărul din frunză a cântat,
a clipit verde stârnind vântul și și-a lepădat cuvântul
de iubire și de tulpiniță de busuioc,
de mireasmă frumoasă,
ca într-un joc

Fascinație

într-o zi am stat de vorbă cu un păianjen cu cruce
ne-am privit în ochi, fără cuvinte,
am stat așa vreo zece minute,
fascinată și temătoare,
paingul era ca un zeu pentru mine,
soarele și luna erau la marginea lumii,
dar el era oblu în mijlocul plasei lui,
în mijlocul lumii lui,
înconjurat de frunze roșii de iederă și buruieni,
păducel și boabe de porumbar, crengi de soc
și alți arbuști care abia îi atingeau firele.

puterea nu este mereu ceea ce e mare
sau înspăimântător,
zeul poate fi mic ca o gămălie de ac,
poate fi fără contur,
poate să fie altceva decât trup –
poate să fie alt fel de lumină.
poate să vadă prin toți ochii deodată.

e un zeu bun, care privește prin mine
și mă citește ca pe un disc.
îl văd când se ascunde printre funigii,
când se joacă cu roua și cu țurțurii.
și iată, oblu în mijlocul curții cu pietre,
a înflorit o floare ca o lumânare.

nu mă mai tem și nici nu regret că am trăit.

Bănuți că au iubit prea mult

oamenii bănuți de o tristețe bătrână și amară,
bănuți că ar fi iubit mult viața
excepțională și frumoasă, cu mir de lună
și maramă de stele,
urmăriți mereu de întrebări,

îngreunați cu articulații imobile,
îndurerăți de înghețul cuvintelor,
bănuți de o tristețe așa de nelalocul ei, încât
nici măcar nu o pot exprima, adică
nu o pot trăi pe de-a-ntregul,
nu o recunosc ca fiind a lor
și se simt furați de ceva al lor.

pleacă, străino! spun ei mereu.
și totuși nimic nu se schimbă,
omul își prinde capul greu în palme și plânge,
câteva lacrimi îi brăzdează fața fără să vrea,
fără să fie trist deloc.
ceva îi scapă, viața nu vrea să curgă drept și molcom,
cresc viituri, apa e iute, rigolele pline.
pălăria lui atârnă prea tare într-o parte.

viața acestor oameni e bătrână și amară,
cuvintele lor sunt ca nucile verzi – lasă multe pete
în așternutul amintirii,
o dâră verde-neagră de frunze strivite
înainte să crească.

Acel copil

copilul acela deschide sertarul mesei de lemn
și caută creioane colorate și pixuri,
sertarul miroase a busuioc uscat și are urme de cari,
capul acelui copil încape într-un sertar din lemn
cu vise cu tot

copilul se urcă în pod și deschide cufărul vechi,
capul acelui copil încape într-o carte mare cu povești
deschisă la întâmplare

copilul se urcă în mărul din grădină și se simte ca un rege,
copilul cântă și își balansează picioarele,
copilul minte ca Pinocchio și e roșu în obraji,
copilul deschide fereastra și râde când își vede câinele,
capul acelui copil încape în rama unui tablou de Tonitza

copilul cade pe scară și plânge, se ridică și zâmbește,
copilul face baie și suflă baloane de săpun,
capul acelui copil încape în palmele mamei

e o lume de lemn,
căluțul din lemn și tăblița de lemn, scăunelul,
leagănul în nuc,
căruța veche, tavanul cu grinzi de stejar,
patul bunicii, fusele și războiul de țesut,
e o lume de lemn:
copilul rupe o nuielușă vie
și toate lucrurile înlemnesc de sfințenie și de teamă

Funcționarul

era doar un funcționar bun, dar nu dintre cei mai buni,
Dumnezeu știe ce îi lipsea.
ca toți funcționarii buni, îl recunoșteai după
fracțiunea de secundă
în care realiza un nod de cravată fără greș,
apoi îl percepeai ca fiind un om de înaltă ținută,
fiindcă nimerea cheia necesară din breloc
exact în altă fracțiune de secundă,
exact la momentul potrivit
și perfect centrată pe mijlocul găurii din broască,
la miime de milimetru.

cam așa era viața domnului B.
cunoștea bine biblia și oricum o deschidea
ușor la capitolul și versetul
la care se oprise preotul cu predica.
deschidea într-o fracțiune de secundă o enciclopedie
exact la ceea ce căuta,
chiar și în zilele cu furtună și grindină.
mai mult, măiestria lui îi permitea să deschidă
diverse romane la modă,
pe care nu le citea, exact la vorba rostită de soție
cu câteva minute mai devreme.

era un om de aur. curat
și cu o ușoară eleganță în mișcări, atent la detalii,
îl recunoșteai imediat drept funcționar bun
după modul în care avea, dacă era parțial înnorat,
intuiția rapidă a locului
unde să ridice ochii pe cer să vadă o stea strălucind.

după anii nouăzeci s-a apucat de scris poezii
și sănătatea lui a început să sufere,
poate din cauza competiției funcționărești de vârf,
când mulți tineri au învățat secretele tastării rapide
și oarbe, în fracțiuni de secundă, la miime de milimetru
de centrul locului optim al apăsării.
avea domnul B. destule funcții ca să fie un bun funcționar,
dar niciodată nimeni nu l-a angajat
și numai Dumnezeu știe de ce. tatăl lui fusese dentist.

Tehnică în cuțit

tristețe, singurătate
cuțitul poticnit în pasta groasă albă și roz de pe pânză,
piele de femeie singură, de femeie mereu singură,
migdală și nucă verde,
tușe prestabilite,
cu botinele cu talpa tare ea rănește pământul,
ca lemnul pe lemn se aude mersul ei,
ca bătaia de toacă prin ceață, dimineața

scuzați,
toată lumea e grăbită să meargă la slujbă
cărarea e albă și lungă, se pierde
în câmpul cu iarba bătută,
atât de uscată, pipernicită,
ea – singură – tace
pasăre de pradă sau prada păsării de pradă,
cu basmaua neagră peste ochi,

călăul orb și surdo-mut așteaptă indemnizația de la stat
pentru spectacolul privit de oameni străini
iar ea, străină fiindcă nimeni nu îi vorbește,
ea tace
ca să nu o vadă nimeni cum este ea,
cât de frumoasă și cuminte este
sau dacă are gene false,
fiindcă cineva face cercuri de jur împrejur,
și de aceea o leagă peste ochi

o zi în care păsările străine au gheare de gheață
și execută încălzirea

o tehnică perfectă în cuțit prin care apare ceața în tablou,
și o străină care nu a zburat niciodată departe cu altcineva
tot mai singură și tot mai tăcută an după an

Himeră

e frumos, e bine, miroase a ciorbiță caldă,
și a plăcintă cu mere...
un copil râde și strigă pe cineva,
e un sentiment calm, de familie,
un sentiment de intimitate, capoate matlasate
și vișinată cu fursecuri

într-o fereastră stau o begonie roșie,
mâna unei femei și părul mătăsos al unei fetițe,
plictisul unui om trist care a desenat
florile palide de pe tapet,
viața lui ticăind ca o pendulă mare cu picior,
sentimentul acela din Marcel Proust sau Virginia Woolf,
când te învârți în jurul obiectelor din casă și le iubești,

le acoperi cu inima ta, cu visele tale,
cum ar fi polonice, canapele, rochii de tafta, flori de hârtie,
presupunând că visele pot fi reale, tangibile,
fiindcă toate aceste obiecte au fost oameni vii

gânduri curate și necurate se cern
și se despart unele de altele,
ești un om care nu se teme de moarte și de frunze uscate
fiindcă peste flacăra lor caldă cerul se deschide
mai albastru,
ești un om fără superstiții, dar nu vrei să mori,
nu vrei ca pământul să acopere capul tău
de om sceptic și ușor cinic
capul tău în care au crescut demult livezi cu vișini
și meri și pruni, rugi de zmeură și cai cu vine palpitând,

ierburi cu rouă aburindă și diamantină

e frumos, e bine, e un sentiment calm,
de apartenență la lume,
bucuria de a fi creatură cugetătoare, om rațional,
cu capul tău de Atlas, cu mușchii tăi de Sisif,
cu dorul din piept al lui Icar

Cumpănă

Un nuc alb a murit azi-an. S-a uscat de-a lungul verii,
toamna și-a lepădat nucile, multe și dulci,
apoi a rămas gol și rece,
nici ciocănitorea nu îl mai căuta.

Nucul a mai stat locului o iarnă,
și prin coastele lui desfrunzite răsărea soarele.
Nucul plângea și se zbuciuma, atât de tare,
încât tuna și fulgera și vântul stârnit era vijelie mare.

Nucul nu mai avea nuci, dar încă avea inimă –
prin trupul lui alb
au trecut anotimpuri și apocalipse de nori și ceață.

Un nuc mai tânăr, o mladă, dă să iasă la lumină
printre rugi.
Aici un nuc ce moare este o cumpănă
între două lumi, o scară de lemn către Dumnezeu.

Copii care cresc

era tare devreme dimineța, soarele se juca
cu rochițele cu buline,
cu umbrelele cu buline și cu mingile de volei cu buline,
ne vedea goi, vedea inimile din noi
și bucata caldă de pâine din stomacul nostru,
seara florile se ascundeau și apăreau alte lucruri neștiute,
și toate marile minuni ale lumii erau prea mici
pentru sufletul nostru

azi clasificăm, numărăm și așteptăm,
curcubeie și zmeie colorate răspândite
pe colțul nostru de planetă,
și ne hrănim cu pâine rece de la supermarket,
țaiată cu cuțitul.
contorizăm elicoptere și avioane,
tot felul de mașini care zboară
ca într-o magie legală și apoi plecăm capul cu teamă,
ca o încuviințare...

dar nu suntem siguri că vrem acestea, abjurăm zilnic,
noi, cei văduviți și orfani ai drumului drept cu praful alb
și cu bănuții sunând în plopi, mergând către sat.
acolo unde toate metamorfozele lui Ovidiu
nu ne-au fost de folos
ca să înțelegem mersul bun al soriilor
și tristele figuri ale civilizației,
poetii, cu ochii lor din care lumina cade întru sine

mult mai departe, undeva pe un alt versant al vieții,
cineva ne așteaptă, într-un loc unde nu vom ajunge

poate niciodată,
la un portal spre altă lume doar uneori deschis
sau lângă copilul singur din marea îndepărtată,
sau poate la micul prinț aflat pe o stea bună...

iar noi tocmai asta vrem, să-l luăm pe copil în brațe
și să îi cântăm,
să îi desenăm, să îi spunem povești.

era tare, tare devreme și noi eram încă tineri

Cărarea

Eu sunt o femeie prin care Dumnezeu
privește către pământ,
fiindcă sunt transparentă pentru el.
Privește prin mine ca printr-o lentilă, să vadă lumea
și dacă a greșit ceva, dacă este rost să repare ceva.

Eu tac și caut să uit cărarea către casa bătrânească,
mușc dintr-un măr alb,
îmi amintesc din nou cum eram demult,
tot singură și pustie,
dar miezul meu nu era încă lămurit.
Ca o haltă veche, am și eu fântâna mea.
Și când dorm tac, privindu-mi visele ca printr-un ocean.

Imaginație instant

m-am descălțat de cuvinte și probabil că acum alerg
cu tălpile goale pe hârtie, un act mult prea intim
pentru această pagină reală sau virtuală,
un fel de hârtie lucioasă, colorată, decorativă
pe care cu puțin efort o putem refolosi,
o lipim pe cartoane și construim un castel
sau o căscioară ca în povești cu pereții plini
de miezul cuvintelor
în care încap trei păpuși și două oglinzi de poșetă,
un covoraș de staniol argintiu și o pubelă
dintr-un ambalaj de iaurt

imaginează-ți, iubite cititorule,
fiindcă eu vreau să îți fac un bine,
eu nu scriu numai pentru mine,
ci și pentru oamenii simpli și curați
care citesc poezii, pentru fete naive amăgite în iubire,
pentru câțiva băieți tineri și nehotărâți,
care suferă din cauza unor
sisteme filozofice proprii imprecise și incomplete
cu tine vorbesc cititorule, tu trebuie doar să îți imaginezi,
fiindcă e logic că autorul nu vrea decât binele cititorului,

păsări cu aripi lungi, genele iubitei tresărind,
soarele ca un mugur rotund portocaliu,
voalul madonelor lui Botticelli
mustățile somnului prins în undiță,
lumânarea din tortul aniversar,
bărcuța gonflabilă a unui preșcolar,
mașina de scris a bunicii,

Turnul Sfatului din orașul Brașov

unele lucruri pe care doar tu le-ai văzut sau eu,
altele pe care cu toții le cunoaștem, logice, algebrice,
ca niște idei coborâte din tavan,
ca niște sfori de păpușar care cad peste marionete,
peste noi amândoi, cei care citim acest poem
și evaluăm cuvintele
prin aceleași arii de interes socio-cultural din cartier,
prin același arc reflex din creierul planetar -

seara în care Vasile își scrie timid dragostea
pe un zid de antrepozit,
în care Elvira îi trimite pe messenger Sabine
un video cu rațele vecinei,
în care se cântă divertismente de Mozart pe stradă
și doamnele în vârstă plâng,
în care se citește Wittgenstein la biblioteca publică online,
seara în care toate aceste cuvinte și imaginile lor
și imaginea literelor lor ne stau pe buze.

Prințesa

se spunea mereu că prințesa doarme,
fiindcă era liniște și aerul mirosea frumos,
a măr în floare și mugur de brad ud.

în casă s-au așternut paturi curate
și frigul a intrat în toate colțurile,
deocamdată nu se mai face focul
și prințesa probabil că nu va veni la cină,
va dormi într-o pătură strânsă în jurul corpului,
la jumătatea unui munte înzăpezit în vârf.

se spune că prințesa doame, dar eu nu cred.
fetițele au cules un coșuleț cu brândușe
și ele cred că ea se va întoarce.
dar cum ar putea să doarmă o prințesă primăvara,
când sunt atâtea de făcut?

la noi fetițele au rochii albe și bunicile rochii negre,
mai ales duminica în biserică sau la pimbare în parc.
e ca și cum am fi cu toții clape de pian,
dar numai prințesa știe să cânte.
am aflat nu de mult că locuim într-un muzeu de stampe
și ne gândim, cu mintea noastră
de microcipuri performante –
cum să luăm în seamă, dacă nimănui nu-i i-e milă
de ceva atât de mic și neglijabil...
de niște oameni singuri
pe care nici prințesa nu îi mai vizitează?

prințesa dormea și noi am lăsat muzica deoparte

ne-am jucat de-a pelicanul și peștii,
de-a șoarecii și broaștele,
am încins o trântă de pomină de tremura casa cu noi.
ba chiar am zburat puțin, pe lângă becurile din tavan.
în jurul nostru era lumină multă și înotau
pești sau țestoase,
fantome delicate și îngeri gingași
pe care i-am salutat și le-am dorit sănătate.

de fapt lumina ne orbea și ne îmbăta,
e tare greu să fii singur în lumină,
e greu să întâmpini viața cu pieptul gol, ca pe-o mireasă,
fie că ești tânăr, fie că ești bătrân.
câteodată e mai bine ca prințesa să nu doarmă.

Amurg

azi am văzut câinele bătrân al vecinei adormit
într-un morman de frunze de castan,
i-am spus - bătrâne, îmi iau la revedere de la tine,
ești un câine bătrân și bun
și l-am mângâiat cu mâna mea moale și fără mănuși,
iar el a adormit din nou, pleoapele lui s-au țesut
una într-alta
de parcă spunea - vedeți că visez, nu mă mai treziți,
visez un alt câine mai tânăr care adulmecă
nu toamna, ci primăvara, în aer,
focurile din primăvară au alt miros

toamna e a madonelor care nu se rușinează că sunt femei
care nu se sperie de Bunăvestire și nu plâng la Răstignire,
nici dacă cerul tot se răstignește pe pământ când e furtună,
și toamna madonele dansează cu brațele
ca flăcările domolite,
fiindcă soarele e copt și galben și ele
au umerii grei și colțuroși,
nu tresaltă precum domnițele lui Botticelli
ninse cu floricele,
au altă culoare a buzelor, vineție, și îmbracă straie sobre
care țin umbră pământului

miroase a acru, miroase a beci ud și rece,
aici unde toamna execută triplu Lutz prin ploaie și vânt
pe caldarâmul orașului mare
și câinele bătrân al vecinei e roșu-portocaliu ca frunzele

Pinocchio

Pinocchio sunt și eu, dimineața când mă trezesc
și împing greu în brațe să mă dau jos din pat,
marionetă din lemn subțire și necojit,
cu pașii unul în prelungirea altuia,
îl caut din ochi pe Geppetto, dar nu e nicăieri,
iar eu nu am chef de minciuni niciodată.

totuși îmi cresc falangele, port pantofi
cu două numere mai mari. de la bărbați.
poate că sunt făcută din smicea de plop.
plopii sunt arbori remarcabili, solizi și
înalți ca niște măturoaie întoarse cu capul în sus.
pe sub piele, oasele mă dor și pocnesc,
sunt tot mai bătrână.

oamenii care îmbătrânesc seamănă tot mai mult
cu marionetele, e ceva care îi împinge,
ceva care îi menține în echilibru pe două tălpi.
câteodată e un zvon ca de pădure
în durerea lor.

câteodată, dacă îmi fuge gândul și alunec pe parchet,
parcă e cineva care mă prinde de umeri,
cineva care într-o fracțiune de secundă
ia decizia optimă de mișcare ca să nu cad.
cert, Pinocchio sunt eu.

un Pinocchio singur, care nu minte.
v-am spus oare? îmi place culoarea verde.
sub ochelari am doi ochi care înmuguresc.

Apatie

sentimentul unei pisici negre se potrivește
cu sentimentul unei umbrele,
sentimentul unui disc de vinil merge
cu sentimentul unei fuste-pantaloni,
al unei pipe, al unui cactus mic,
al unei balerine de porțelan.

femeia singură, cu sentimentul ei de cârlig
prins în rufele curate,
se asortează cu sentimentul de lapte care dă în foc,
cu pasiențele lungi,
cu pălăriile demodate cu borul larg,
cu roșul de arțar de la porți.
sentimentul meu preferat este al conului de brad,
al ierbii ude, merge cu andrelele pentru ochiuri largi,
cu lenjeria de bumbac,
cu gimnastica artistică și bomboanele mentolate.
câteodată sentimentele mele intră în conflict,
așa precum sentimentul unei ciuperci pentru ace
intră în conflict
cu sentimentul unei pilote din puf de gâscă.

mi-e dor de pisica neagră, dar fără sentimente,
doar de pisică.
mi-e dor și de cârligul de rufe,
atât timp cât nu are sentimente,
atât timp cât nu se leagă de alte lucruri sentimentale.
mi-e dor de norii de furtună: ca și cum ar fi mereu senin,
mi-e dor.

Nisipariu

pe alee se rostogoleau statuete de gips,
porțelanuri biscuit, spărturi de marmură rozacee,
probabil că o femeie singură,
într-o seară rară și întâmplătoare,
visa un coșmar, poate că citise despre vila San Michele,
decadența unei epoci care își pierde virilitatea,
piciorul statuii lui Constantin cel Mare,
seismul feminității și angoasele pudibonde
izbucnind extemporaneu

pe alee, ca prin sticlă pisată,
se rostogoleau amprente de tălpi,
reci și servile, tăcute și cinice,
cu tendonul lui Ahile întins la maximum,
cu nervii rarefiați ca un specimen anatomic
pregătit pentru lecție, exsanguu,

atâtea și atâtea abstracții – de timp, de loc, de mod
un picior de copil ca un pumn, ca o inimă de adult,
cu unghiile moi și roz, precum fructele de mare,
nisipuri albe dedesubtul unor mori de vânt,
trupul longilin al preadolescenței, timpul ex machina

pe marginea aleii erau stele de mare, stele funerare,
pași care lăsau urme
umede, cenușii, subțiri precum furnalele din depărtare,
fumul și norii se lăsau peste nisipuri,
vapoarele din vis aveau hublouri
unde fluturau batiste

Povestea fără sfârșit

povestitorul este o mână care scrie prin o mie de mâini,
o gură care vorbește prin o mie de guri,
o noapte care înnoptează prin o mie de nopți.

azi m-am întâlnit iar cu el,
era mult mai aproape de mine ca de obicei.
scria ceva despre ceea ce mi s-a întâmplat tocmai azi,
tocmai cu o jumătate de oră
înainte și după ce l-am întâlnit.

era un soare urcat cu mai multe sulițe peste capul meu,
un soare orb și viu, ca ultimele gălbenușuri toamna.

Schiță cu bătrân

în sufletul unui bătrân sunt multe pături suprapuse,
petice de câmp și nori și păduri și straturi de grădini
zoologice și botanice
sufletul unui om bătrân e ca o cușcă care închide în sine
sufletul modular al unei omizi, sufletul bătătorit al
potcoavelor căzute,
sufletul dezrădăcinat al unui copac
(care crește cu creierul în rădăcini),
sufletul hilar și știrb al cucuruzului...

sufletul unui bătrân e ca un recycle bin
din grămăjoare de amintiri,
un suflet bătrân care tace din vârful buzelor,
care zâmbește pătrat și rombic,
care se uită la lume prin gaura cheii, într-ascuns,
care își împătorește zilnic așternutul
și peste câteva ore îl despătorește,
tot mai încet, mai mult din vârful degetelor,
apoi își măsoară pașii de la pat la fereastră,
tot mai strâmtorat,
tot mai împăturit în sine însuși,
până ce se așază între două lemne,
cu palmele împăturite de altcineva.

Cenușar

Rând pe rând, mi-au murit toți nucii.
Cerul e de silistră, penele de vată udă.
În dicționarul din creierul meu sunt găuri de tun,
încrângături de cuvinte rupte,
stoluri de ciori care se așază peste oasele mele
grele și bolnave.

Dau roată castelului de nisip și nu mai știu
dacă eu l-am clădit,
dacă eu l-am sfârâmat.
Știu totuși că făceam horă
împreună cu toți somnambulli
și cu cei ațipiți, visam împreună ceva frumos,
dar nu știu cine scrisese povestea,
și noi toți cream viitorul,
eram pe rând scânteie sau flacăra sau cenușă.

Toți omoară ceva fără să știe că omoară,
precum umbra copacului usucă iarba.
Păsările ne vindecă de gravitație numai câteodată,
smulgând moartea din noi, ca pe un fulg.

Floare de mină

Îmi petreceam și eu tinerețea printre munți și văi,
cu ochii ascunși ca melcii umezi sub ierburi,
cu pieptul lângă inima căruței cu roți mari.
Eram singură, dar știam că sunt om viu,
o față cu rochia ca un catarg sub vânt puternic,
șoptind cu teamă un mic poem despre cercul roșu
al soarelui la asfințit.

Vara întindeam mâna și priveam în soarele
care trecea prin carnea mea.
Și soarele mă privea în ochi până ce
irișii mei se deschideau
așa cum apa fierbinte ia culoarea frunzelor de ceai.
Eram un om născut viu, care ezită să apară în lumină,
o încrengătură de soare și muguri rotunzi,
de mladă crud-amară,
eram vie fiindcă alții îmi dădeau lumina drept anafură.

La început eram o mare de cuvinte nerostite
apoi cuvintele au fost tăiate după caratele minții mele,
au fost îngropate în mine, au apărut rostite
în funcție de ceea ce loveam sau ceea ce mă lovea,
încât prindeau lustru, erau ca pietricelele șlefuite de râu.

Iubirea este un cuvânt pentru toate lucrurile
pe care le cunosc,
pentru cele ce se văd și pentru cele din inima mea,
este chemarea dintâi a nagâților
și dragostea rândunicilor care se întorc
în colibe pescărești. Este și ticăitul speriat al inimii,
înainte să îl recunosc.

Nostalgie

o ploaie matinală, rece și amară în luna iulie
și pleoapa cerului închisă peste leandrii din ghivece
pe drum doar un bețiv care cere un leu
și dudele negre căzute sub tălpile ude ale trecătorilor

un loc alunecos din sufletul meu unde plânge pasărea liră,
unde o vioară dezacordată țipă monoton,
dar cât de frumoasă e viața din iarba înaltă

odihna după oboseala vieții mele
și regăsirea de sine, precum seara târziu
umbrele cele mai lungi ale omului redevin lungi
când se înnoptează, întorcându-se acasă

nostalgie simt, precum dorul de mare, dorul de valuri
și vaporeșele lunecând sub pleoapa cerului -
ce bine e să trăiești, chiar și dacă, da, într-adevăr, chiar și

Gardienii

Prea obosită ca să pot adormi către zori,
mă trezesc speriată de propriile vise,
când camionul de gunoi ajunge în curtea din spate.

Acești bărbați care adună totul cu mânuși,
pielea lor bronzată și tăbăcită.

Ei sunt frații mei vitregi deoarece simt
lucrurile pe care le-am simțit ieri,
ei sunt gardienii memoriei mele.

Parfumul brazilor de Crăciun abandonati încă vii.
Cojile de portocală și alte indulgențe ale vieții.

Prea multe mucuri de țigări atinse doar de două ori:
odată când mi-am amintit ceva prea frumos,
și încă o dată când am încercat să uit acel lucru.

Este acel ceva care se zbate în colțul sufletului, țipând:
asta e viața ta, trăiește-o!
Este doar vuietul iernii care îndoiaie copacii.

Răsadul

Luminiță-n miez de ghindă,
Un luceafăr te colindă
Să-ți șoptească, pe-nserat,
Ce ești tu cu-adevărat

Să visezi că crești mai mare,
Din sămânță către soare.
Iar sub coaja ta, în noapte,
Foc va arde mai departe

Vine iarna peste moară,
Luna pe pământ coboară
Și te vede copiliță,
Cu căpșor de luminiță

Tu, răsad, ieși azi în lume,
Omul îți va da un nume.
Iar pe cer o stea clipește
Frunzulița când îți crește

Vorbe-n vânt

Și săracul vânt, măi frate,
Cu cât șuier mi se zbate!
Fuge de pe drum prin scai,
Prins de frunze în alai.
Ocolește, ca să fugă,
Verzi-uscate tot îndrugă...
Dară vezi prea bine, soră,
Nime' nu îl ia la horă.

Noaptea toată, lângă moară,
Praf și fum îl înconjoară.
Să-i dea chip, de-o fi nălucă,
Ars de dorul ce-l usucă.
Numa că-i strein la grai,
Fluieră doar dintr-un pai.
Mi se pune greu la spate,
N-o fi om pe jumătate?

Ale cui doruri le duce
Din răscruce în răscruce?

Cucul

cuculeană, știmă sură,
pe la noi pe după șură
fie-ți vântul vad de șoapte
și luceferi frați de lapte

și pe buze de fecioară,
când se face primăvară,
muguraș de cântec dulce
să te doară, să te culce

de din sus, de pe la stână
vine apa în fântână
luna cade în șiștare,
un om vine pe cărare

singurel și plin de jele,
izgonit de iele rele,
tu să-i cânți într-un alt grai
fiindcă e ficior de crai

glasul vezi de ți-l ascunde
printre codrii de pe munte,
să te duci vreo trei dumineci
vorba ta să ți-o cumineci

Poem SF (1)

Apoi am înfipt prăjina în pământ, cu sperietoarea de ciori cu tot. Este mai frumos așa pentru copiii din oraș care au temă pentru acasă fotografii cu muncile agricole. De unde să știe ei ce sunt muncile agricole, săracii copii?

Privesc pe drum femeile frumoase, cele care nu sunt chiar perfecte, ci au o tușă de măiestrie artistică specifică, ceva ce lasă o impresie bună ca ansamblu. Ca o pictură adevărată, nu ca o regină a frumuseții într-o fotografie cu înaltă rezoluție spectrală și spațială. Ele au rezoluția în ochi. Îmi plac cel mai mult femeile inteligente, la care vezi o lumină bună în privire, parcă limpede, senină, fiindcă au aripile lor proprii. Celelalte împrumută aripi și devin zâne ca fluturii. Cele bune șed într-o scorbură de soc bătrân ca într-o gheretă și prepară ceai aromat pentru bătrâneii din trenul personal de pe ultima linie cu trenuri lente. 2 lei ceșcuța din carton și 3 lei cea din ceramică.

Copiii de la școala 1848 au luat trenul la linia 1 de lângă peronul cu casa de bilete. Ninge cu confetti pe geamurile trenului, copiii rupeau planșele din caietele de desen, aruncau tot ce nu le plăcea, hârtie colorată mărunțită, nimicită cu degetele și cu dinții. Camera de filmat de pe peron, instalată de poliția locală, a numărat cu eroare de plus/minus 3 unități toate confettile împrăștiate de copii în gară. Picăturile de ploaie erau numărate cu eroare de plus/minus 10 unități. Copiii au ajuns la gara noastră și au făcut poze cu pomii și cu porumbul și cu sperietoarea, care

arăta perfect, ca o cotoroașă bătrână. Pozele erau perfecte, astfel încât vântul s-a oprit în câmp cu 2 secunde mai devreme decât era prescris, poate datorită procesărilor aproape instantanee și corecte ale nenumăratelor aparate foto, dotate cu senzori care creau harta termică și tactilă a frunzelor de porumb, a atingerii picăturilor de ploaie în vântul parfumat al toamnei, senzori care influențau indirect aparatura meteo din localitate și curenții de aer. Dar de unde să știu eu ce sunt fenomenele meteorologice?

Poem SF (2)

Ne aflăm în anul 2222,6485110..., număr irațional, fiindcă și copiii din școala preliminară știu că nici timpul nu se măsoară exact, deoarece procesele senzoriale ale omului încă pot fi perfecționate și funcționarea lor simultană, sinergică și mondială, poate să fie îmbunătățită așa încât să ofere un progres continuu al preciziei aparatelor de măsură și altor roboți extrem de inteligenți. De mult timp am ajuns să măsurăm și timpul cu inexactitate.

Învățăm desigur toate istoriile comparate, inclusiv filozofia străveche care spunea că omul e măsura tuturor lucrurilor. Plutim așezați pe toate celelalte simțuri ale celorlalți oameni ai secolului 23, și totuși simțim pământul de sub noi, așa precum prințesa lui Andersen simțea bobul de mazăre prin 20 de saltele. Știm că omul are 23 de perechi de cromozomi, dar specialiștii consideră că nu ne apropiem de sfârșitul lumii, mai ales fiindcă am renunțat la pretenția că putem măsura timpul cu exactitate, fiindcă și timpul este o categorie a materiei și spiritului, o formă exactă numai ca idee, la fel ca spațiul.

Până și copiii cei mai mici care știu să vorbească deja știu și formula inexactă a ariei cercului, unde numărul π nu poate fi calculat cu exactitate, deci noi nu putem măsura numeric exact din formulă suprafața unui cerc. Nu putem determina o distanță sau o arie cu exactitate și nici momentul present în timp cu precizie. Prin urmare, aceste formule de calcul le-am obținut băbește, plecând de la corpuri de laborator cu forme cât mai precise – dar nu

perfecte – de cilindri, sfere, cuburi, paralelipede – am determinat imprecis volumul prin formula masă ori densitate și am măsurat anumite muchii drepte, obținând astfel, prin împărțirea volumului la înălțime aria imperfectă a cercului de la baza cilindrului. Disputa între savanți continuă: dacă masa sau greutatea care depinde de forța gravitației și dacă densitatea, care depinde de forțe de tensiune superficiale, de forțe fizico-chimice, sunt mărimi relative sau absolute. Mulți cred că, pe lângă spațiu și timp, avem și categoria a treia, perfectă doar ca idee și nu în sens practic, anume forța sau energia. Între timp, suferim atacurile noilor sofști ai filozofiei idealiste a limbajului, care ne ironizează cu idea că noi avem capete pătrate, dar stăm la mese rotunde sau că energia potențială a oamenilor de știință este direct proporțională cu masa prostiei la pătrat. Sau că acest moment al conferinței noastre, 2222,6485110... este bineînțeles numărul de înmatriculare al vehiculului personal al soției mele.

Există doi savanți care au încercat să ofere o altă formulă a ariei cercului, dar au fost respinși de comunitate și obligați să trăiască încă 300 de ani la Polul Sud. Comunitatea noastră științifică, al cărei purtător de cuvânt mă aflu, consideră că, fără aceste imperfecțiuni ale spațiului, arhitectura nu ar fi posibilă și totul ar îngheța în timp și spațiu, deoarece schimbarea apare ca iluzie sau ruptură de sens între spiritul omenesc și lumea materială pe care o transformă. La fel, timpul nu ar curge dacă am ajunge la măsurarea prea exactă a momentului, ceea ce nu toți savanții consideră la fel.

Gaudeamus igitur! Civilizația este încă tânără.

Poem SF (3)

domnișoara Aglaia se plictisește, tânărul care îi face curte i-a sărutat azi mâna pe hipernet și ea purta mănuașă reciclabilă cu aromă de căpșună, albastră precum rochia ei din fibră de nucă cocos, vopsită cu cerneală de calamar

el a căutat-o pe hipernet, unde i-a trimis la start o atingere cam îndrăzneță, aida amprentei degetelor lui, o senzație imitată după felul cum el își trecea mâna prin păr ca să pară mai șmecher, dar ea a refuzat să îi răspundă cu parfumul mâinilor ei, cumpărat ieftin la etajul minus 5 al parfumeriei Second Hand

acum ea privește în hologlindă și își îmbracă rochia cu culori ajustabile în funcție de dispoziția afectivă, apasă grăbită pentru a schimba albastrul în verde, apasă pe cadrul hologlinzii pentru a încerca cum i-ar șede în culori mai șterse sau în culori complementare

Aglaia crede că e deja îndrăgostită, dar totuși nu îl place pe acest tânăr prea îndrăzneț, care a invitat-o în aeromobilul lui pe autostradă încă din prima seară când s-au cunoscut la robotul stradal pentru croitorie instant, unde au stat împreună la coadă să-și schimbe hainele

dragostea este pentru el și ea o amintire din secolul 22, când geniul unui poet din Pacific a creat o capodoperă uriașă, o lucrare de referință care a pus capăt pentru totdeauna tuturor idilelor și ideilor poetice ale altor îndrăgostiți

Poem SF (4)

două nopți cu lună plină și ea deja îl iubește, trebuie să recunoască, Doru a cucerit-o, au stat împreună ascultând zgomotul valurilor în iarnă și s-au încălzit la centrala electrică care troznea poetic, ca o sobă ecologică cu lemne

ce poate fi mai frumos, privind luna prin caleidoscopul electronic, care permite modificarea mărimii, clarității și nuanțelor, decât să fii alături de un bărbat tânăr și cu gânduri curate, care nu fixează niciodată aparatul la modul de ceață, pentru a nu părea nesimțit și prea îndrăzneț, pentru a lăsa femeia să aleagă ea ce îi place, cu mintea limpede

Dumitra a ales singură ambianța – susurul unui izvor din munți și luna ușor palidă, rozacee, precum vălul unei mirese la a doua tinerețe ea, care nu mai e tânără și va trebui să își facă transplantul de inimă cât mai repede, dacă vrea să iubească acest bărbat, undeva într-una din oazele artificiale

el i-a cumpărat o prăjitură electronică cu aromă de ghimbir și rubarbă, colorată portocaliu palid, ca luna aleasă de ea, ea a gustat din dulce pe gastronet și i-a mulțumit că nu mai trebuie să gătească ea desertul, și în plus face economie și nu consumă calorii, dar i-a trimis și ea ceva în schimb la post restant – una dintre picturile ei, o combinație de cartoane colorate, lemn de bambus exfoliat și plastic plurigen, care se rotea după lumină precum floarea-soarelui, precum oamenii care se caută unul pe altul când se iubesc

la sfârșit, ea a semnat lucrarea cu câțiva stropi de apă colorată, care țâșneau artezian strălucitori, numai atunci când cei care priveau tabloul erau emoționați, modificând temperatura și încărcătura electrică din jur

Poem SF (5)

”Maximilian și Marilena se vor căsători, el o va aștepta cu un buchet de roze albe și două verighete în fața templului lui Dumnezeu, unde turla clopotniței se întoarce după soare de trei ori pe zi și bate clopotul pentru botezuri, nunți și înmormântări

ei sunt doi oameni supernali, departe de lumea infernală cu aeromobile care gonesc pe autostrăzile cu trei niveluri unde chiar și bisericile nu mai stau pe loc, chiar și muzica clasică nu mai cântă andante grazioso, și gospodinele nu mai robotesc aproape deloc, preferând exercițiile de fitness magistral planificate în funcție de plusurile și minusurile organismului”

astfel scriau rudele și prietenii celor doi, într-unul din ziarele electronice private ale momentului. corespondența dintre maximilian și marilena a fost obiectul unui studiu psihologic complex, din categoria arheopsihologiei, fiindcă povestea lor de iubire s-a derulat în secolul 23, cu trei secole înainte de timpurile noastre, în era hipernetului, care putea transmite instantaneu surrogate de parfum, atingere, sunet, gust și imagine

prin urmare au fost studiate urmele de dermatoglife găsite pe hârtia scrisorilor celor doi, pentru a înțelege dacă, din punct de vedere genetic, cei doi erau compatibili, ulterior s-au studiat diferite însușiri afective sau cognitive ale celor doi, prin analiza semantică și descriptiv-evolutivă a celor 123 de scrisori de dragoste ale celor doi, un fel de relicve sfinte în viața lor, deoarece ei plătiseră mult pentru a fi în

posesia unor coli de hârtie și învățaseră să scrie în trei alfabetele dispărute și 10 limbi diferite

Marilena purta pe stradă încălțăminte digitigradă încă la modă, călca precum o gazelă și avea o bustieră strânsă, cu efect de înălțare a sânilor, iar rochia ei cu trenă lungă la nuntă părea să îi prelungească prezența delicată și tandră la brațul lui maximilian, fiindcă femeia este o creatură fragilă, care are nevoie de un braț care s-o îndrume și s-o protejeze

invariabil, scrisorile ei către el încep cu ”bună ziua și ziua bună, dragul meu” și se sfârșesc prin ”cu același drag de tine, semnez”, în timp ce scrisorile lui afișează o gamă variată de expresii introductive sau finale, ceea ce trădează idealul lor de soție neclintită, ca o casă de modă veche și ecologică, unde natura e stăpână, mai puțin noile beneficii ale tehnologiei de vârf, în timp ce bărbatul se poate aventura uneori pe cărări mai puțin umblate

nu e intenția noastră de a expune concluziile aceluia studiu arheopsihologic, vă lăsăm pe dvs. să ghiciți dacă luna nouă era sau nu ca un tremolo de vioară magic în lumea supernală a celor doi, unde cuvântul iubire nu prea era rostit, dar totuși era simțit...

Poem SF (6)

hai, vino în lumină să te văd...

o chema Calistrat pe domnișoara Tamara, șoptind, în timp ce ședea în fotoliul pentru muzică și lectură, cu ochelarii de produs somn pe nas, fiindcă avusese o zi foarte grea la serviciu și voia să doarmă mai mult și mai sănătos.

Tamara tocmai începuse să compună muzică pentru pian, doar bagatele sau improvizații și se apleca cu evlavie peste coastele străvechi ale acestei magnifice corăbii eșuate cu secole înaintea timpului lor, ori poate ale unei carcase impresionante de cetaceu, relicvă valoroasă, pentru care numai câteva familii nobiliare mai dețineau dreptul de a o păstra și de a cânta la ea.

fusese demonstrat științific ceea ce filozofia idealistă numai intuia - exista un primum movens, o cauză primă a unor fenomene, și primordiul pentru instrumentele muzicale era timpanul, care era din vechime imitat de instrumente precum tamburina, timpanul, toba; timpanul omenesc e ca o idee sau formă platonice, după ea se obțin, ca după o matrită, restul bucuriilor urechii. timpanul ritmează, timpanul dă viață, timpanul e cheia înțelegerii muzicii.

de aceea urechea criticului muzical, urechea versată a spectatorilor din fotoliile sălii de muzică, bineînțeles și urechea dirijorului, toate înțelege ca ureche dar și ca substratul ei în ariile cerebrale, conexiunea acestora cu alte arii corticale, de fapt întregul sistem socio-muzical, sunt pur și simplu instrumentul sau orchestra la superlativ,

numai fiindcă oamenii aceia există, numai fiindcă sunt vii printre oamenii care alcătuiesc un anumit segment social

orice artă trăiește doar prin legătura dintre autor și spectator, inclusiv muzica, arhitectura și altele, orice obiect artistic devine artă numai prin participarea publicului.

rămâne de dovedit ceea ce filozofii idealști cu viziune integrativ-constructivistă, au punctat de mult: sunt sau nu primordiu corzile vocale ale unui individ cu voce bună și frumoasă – este oare ideea de voce bazată pe un substrat cheie, a cărui simplă prezență îl transformă în prototip? este ea în mod fizic, real, influențată prin asemenea mecanism metafizic? răspunsul pare a fi pozitiv, dacă prima concluzie despre urechi e adevărată. într-o lume în care sistemele nervoase din lumea vie sunt magnific intercorelate, pare că răspunsul e da, fiindcă există informația din codul genetic și se transcrie în hardware, adică în creierul oamenilor.

în imensa rețea planetară e important și rolul celor care nu joacă niciun rol, un fel de spirite tată sau mamă, un fel regi sau regine cu drept constituțional, prin tot ceea ce reprezintă ființarea lor, un fel de chintesențe, de talente sau abilități care nu au fost ghidate spre locul lor potrivit. câte un violon d'Ingres.

Tamara e foarte tristă, stă aplecată, singură, ghemuită peste clapele albe-negre, în timp ce Calistrat adoarme ca un nou-născut, cu ochelarii cu efect narcotic natural, bazat pe înțelepciunea yoga, pe nas.

trupul ei subțire se luptă cu mestecenii prin care trece
vântul, se luptă cu o pădure întreagă, care a ieșit din
rădăcini și merge dar și cade, trunchi după trunchi. cu
portativul muzical drept hartă, doar vântul cântă la o
vioară, fiindcă și vântul s-a rătăcit, așa cum a scris un
mare poet din secolul 22.

CUPRINS

Diapazon imperfect
Acasă
Maya
Venus din Willendorf
Noaptea în care am vindecat luna de pe cer
Lumea care am fost
Cartea zidăresei tinere
Staționare
Ore și hore
Scrisoare pentru drumețul de la miazăzi
Umărul lui Siegfried
Inuendo 40
Întâlnire
Calendar
Măceșele
Adiere
Rachmaninov - Vocaliză
Pe lângă colțul ochilor
Muñequita
Ochi de apă
Fire de tămâie
Viaduct
Encantada
Înviere
Ramuri
Luna ca zmeura
Închipuire
Bobotează
Femeia și contrabasul
Idilă

Amurg
Eu nu sunt fluture
Incognito
Ceva ce am uitat
Vânătoare cu urși
Înainte să fim praful din lumină
Déjà-vu
Requiem
Un deșert colorat frumos
Paradisiacă
Bună seara, domnule dulap
Patruzeci de zile
Epitalam
Lingurița de argint
Știu
Solo
Peste an
Primenire
Ziua facerii
Rânduiala
Salcie
Căderea în ochi
Brazii de peste drum
Clasic
Între vieți
Primăvară
Geneză
Lișița
Phoenix
Oiștea
Râpa cu aluni
Anotimpuri de trecere
Istoveală
Colț de zâmbet

Noroi
Dansul culorii roșu
Mângâiere
Pianissimo
Trebuie și să ningă
Șoapte
Antedatat
Pălăria de soare
Arhitectură
Magister
Însemne de creștere
Intimitate
Note
Întâlnire
Cântec
Străfulgerare
Altar
Litere
Identitate
Zodia lui Neculce
Maternă
Răsărit
Paradisiacă
Melancolie
Iluminare
Pieta
Întotdeauna, macii
Primordială
Rădăcini
Dans
Alarma
Cunună de spice
Povești cu păpuși
Cartografie

Piatra
Despărțire
Rugă
Matilda
Masa din colț
Ioan și țara lui
Vedere dublă
Timiditate
Concert pentru harpă
Legendă
Solarium
Numai așa te recunosc
Natură statică
Interocepție
Replică
Sunt un om care nu mai crește
Solilocviu
Drumul mort
Cânticel
Simplu
Ulise
Joc
Fascinație
Bănuți că au iubit prea mult
Acel copil
Funcționarul
Tehnică în cuțit
Himeră
Cumpănă
Copii care cresc
Cărarea
Imaginație instant
Prințesa
Amurg

Pinocchio
Apatie
Nisipariu
Povestea fără sfârșit
Schiță cu bătrân
Cenușar
Floare de mină
Nostalgie
Răsadul
Vorbe-n vânt
Cucul
Poem SF (1)
Poem SF (2)
Poem SF (3)
Poem SF (4)
Poem SF (5)

